

τεύχος 9
Μάρτης - Απρίλης 2004
εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
"Πικροδάφνη"

Αγ. Βασιλείου & Π.Π.Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ. 72086 Τ.Κ.16310

★ Τα κείμενα που δημοσιεύονται
στο "νήριον" μπορεί να μην
είναι πάντα αποτέλεσμα συλλο-
γικής συμφωνίας, ωστόσο την
ευθύνη δημοσίευσής τους φέρει
η συνέλευση του στεκιού.

"...ένα μεγάλο στρογγυλό κουτί σαν κάλπη η γη
να ρίχνουμε την ψήφο μας
ό,τι χρώμα και να παίρνει η σαλαμάνδρα
δεξιά είναι..."
Κατερίνα Γώγου

Η άρνηση της αντιπροσώπευσης

Η αποχή από τις εκλογές δεν είναι μια συναισθηματική αντίδραση αλλά μια συνειδητή επιλογή με λογική βάση. Η άρνηση της αντιπροσώπευσης είναι η αμφισβήτηση της κρατικής κυριαρχίας και η αποχή από τις εκλογές η έμπρακτη άρνησή της. Με λίγα λόγια δε θέλουμε έναν κόσμο χωρισμένο σε κυβερνώντες και κυβερνώμενους. Το ζήτημα της ιεραρχίας είναι πάνω απ' όλα ηθικό.

Όλα ξεκινούν από το ερώτημα κατά πόσο συμμετέχουμε όλοι στις αποφάσεις. Και με ποιο τρόπο; Μέσω των αντιπροσώπων; Το πρόβλημα δεν είναι η εκλογή κάποιου για να κάνει κάτι για κάποια ομάδα ανθρώπων. Το πρόβλημά είναι η απόλυτη εξουσία του εκλεγμένου.

Τι εννοούμε: Σε μια ελευθεριακή οργάνωση της κοινωνικής ζωής, οι αποφάσεις θα παίρνονταν μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και οι επιμέρους ομάδες στα ευρύτερα σχήματα θα εκφράζονταν μέσω εκπροσώπων. Ο εκπρόσωπος είναι ο εκφραστής του συνόλου το οποίο εκπροσωπεί. Είναι ορισμένος για μια συγκεκριμένη αποστολή και μετά απ' αυτήν ανακαλείται, σε αντίθεση με τον αντιπρόσωπο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ο οποίος δεν θα ανακληθεί παρά σε 4 χρόνια το λιγότερο. Ο εκπρόσωπος επίσης δεν έχει δικαίωμα απόφασης και αυτή είναι η σημαντικότερη διαφορά του από τον αντιπρόσωπο ο οποίος αποφασίζει για μας και μάλιστα "εν λευκώ". Ο δεύτερος έχει την απόλυτη εξουσία έναντι του συνόλου από το οποίο έχει εκλεγεί. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η διαφορά μεταξύ εκπροσώπου και αντιπροσώπου, η διαφορά μεταξύ άμεσης και κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ή ακόμα καλύτερα μεταξύ δημοκρατίας και κρατικής εξουσίας...

Και για όσους επικαλούνται την αναγκαιότητα της αστικής δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού λόγω της μεγάλης συγκέντρωσης του πληθυσμού αυτό το επιχείρημα δεν είναι παρά μια αυταπάτη. Γιατί στην αστική δημοκρατία όλο και περισσότεροι άνθρωποι τίθενται εκτός και έτσι εγκαθιδρύεται η πιο ύπουλη ολιγαρχία. Αποφασίζουν οι λίγοι. Αυτοί στους οποίους οι πολλοί το ανέθεσαν.

Οι εκλογές δεν είναι παρά ένα μέσο για να σερβίρεται καλύτερα το παραμύθι της δημοκρατίας, το παραμύθι της λαϊκής κυριαρχίας και της άμεσης συμμετοχής στις αποφάσεις. Όλα συγκαλύπτονται πίσω από αόριστες εκφράσεις και γενικόλογιες. Η κοινωνία αναθέτει την εξουσία σε μια μειοψηφία και ορίζει αρμόδιους για την επίλυση των προβλημάτων της.

Ακόμα όμως κι αν παρακάμψουμε το ηθικό ζήτημα του κοινοβουλευτισμού -που μας επιστρέφει σε μια κατάσταση που δεν έχουμε γνώμη, αλλά κι αν έχουμε ποιος την υπολογίζει... Ακόμα κι αν συναινέσουμε σε μια αστική δημοκρατία, οι αντιπρόσωποι που ο καθένας μπορεί να ψηφίζει στο εκλογικό κέντρο κατά πόσο αποφασίζουν;

Πόση δύναμη έχει το κοινοβούλιο; Σήμερα όλες οι αποφάσεις παίρνονται από τα μεγάλα πλανητικά αφεντικά. Ποιος πολίτης αισθάνεται ν' αποφασίζει σε κάθε σύνοδο κορυφής και στην ψήφιση του κάθε τρομονόμου που διέπει ολόκληρη τη γη; Ποιανού επιλογή είναι η αστυνομοκρατία, η μισθωτή σκλαβιά, οι πληρωμένες δίκες, οι πόλεμοι και οι κοινωνικοί αποκλεισμοί;

Ποιος αποφασίζει;



Από το θέαμα της πολιτικής στην πολιτική του θεάματος

Μια πηκτή, κολλώδης και αόρατη ουσία έχει καλύψει με τη φθοροποιό της δύναμη το κοινωνικό γίγνεσθαι αντικαθιστώντας συνεχώς το αληθινό με το ψεύτικο, το γνήσιο με το πλαστό.

Η κοινωνία του θεάματος διανύει τις πιο λαμπρές στιγμές της διαμέσου της μιντιακής "δημοκρατίας" που πολτοποιεί και ισοπεδώνει όχι μόνο ό,τι δεν συμφωνεί με την κυρίαρχη ιδεολογία αλλά εξορίζει ακόμα και κομμάτια του συστήματος διακυβέρνησης που προτείνουν μια διαφορετική εκμετάλλευση των πληθύνων.

Αυτές οι εκλογές έχουν σίγουρα μια ιδιαίτερη πρωτοτυπία για την ελληνική πραγματικότητα. Μια βασική διαφοροποίηση πραγματοποιείται σε σχέση με όσα ως τώρα γνωρίζαμε για το τσίρκο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με τις υποσχέσεις, τη ρουσφετολογία, την κάθοδο των ηγετών προς το λαό, τα κοινωνικά συμβόλαια, τον εκσυγχρονισμό μέχρι και τα καινούργια φρούτα επανίδρυσης του κράτους και της συμμετοχικής δημοκρατίας.

Η πρωτοτυπία αυτή έρχεται να καρπίσει σαν φυσικό αποτέλεσμα της μεθοδικής χειραγώγησης που καλλιεργήθηκε τα προηγούμενα χρόνια από διαπλεκόμενες ομάδες εξουσίας πολιτικών, οικονομικών παραγόντων, μεγαλοεργολάβων, εκδοτών και καναλαρχών.

Ο μηχανισμός προώθησης και ανανέωσης εκείνου του πολιτικού προσωπικού που εκφράζει καλύτερα τα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξης αυτονομείται υπερπηδώντας πλέον οργανωτικά σχήματα που σήμερα θεωρούνται παρωχημένα απομεινάρια άλλων εποχών, τα οποία όμως διέθεταν μια επίφαση δημοκρατικότητας για να καταφέρουν να πείσουν και να κινητοποιήσουν πλατιές κοινωνικές ομάδες. Απροκάλυπτα πια το θέαμα πιάνει δουλειά με όρους μάρκετινγκ. Γυαλίζει τα πολιτικά του προϊόντα. Έτσι κι αλλιώς ποιες οι διαφορές των πολιτικών μαγαζιών, ποια η ουσία του ανύπαρκτου πολιτικού τους λόγου? Αφού η αδιαφορία του καταναλωτικού κοινού είναι δεδομένη όλα πρέπει να ξαναντυθούν με όρους ριάλιτι σόου. Η μιντιακή «δημοκρατία» φροντίζει γι' αυτό. Έκτακτες ειδήσεις και ζωντανές συνδέσεις σε κάθε βήμα του παπανδρέου, η παράσταση του καραμανλή μπροστά σε νεολαίους του κόμματός του, οι κινήσεις και οι χειρονομίες του (σα ν' απλώνει μπουγάδα) θέλοντας να φανεί άνετος και απλός. Όλοι οι τρόποι είναι χρήσιμοι για να προγραμματιστεί η λαϊκή ετυμηγορία. Γλυκανάλατος συναισθηματισμός, σα φτηνή σαπουνόπερα, η ιστορία αγάπης και το βίντεο απ' το λιτό γάμο του παπανδρέου, λάμψη και γοητεία απ' τη νατάσσα καραμανλή και ιστορίες για τα δίδυμα.

Η εικονική πραγματικότητα, ως η μοναδική και απόλυτη αλήθεια που μπορεί να υπάρξει στην τηλεοπτική ψευτοζωή που μοιράζεται όλη η κοινωνία, κάνει ένα βήμα μπροστά στη μετά-την-αστική δημοκρατία εποχή. Τα κόμματα που με στρεβλό τρόπο συσπείρωναν πίσω από ιδεολογικές σημαίες και καναλιζάριζαν την ταξική πάλη σε ακίνδυνες αλλαγές εξουσιών, μάλλον δεν χρειάζονται πια ως τέτοια. Η αντικατάσταση όσων διατηρούν ακόμη το επίχρυσμα των περασμένων εποχών είναι επιβεβλημένη. Οι επονομαζόμενοι βαρόνοι πρέπει να



“Μέσα στον κόσμο που στην πραγματικότητα είναι αναποδογυρισμένος το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου.”

“Το θέαμα δεν είναι ένα σύνολο εικόνων αλλά μιά κοινωνική σχέση μεταξύ προσώπων δια μέσου των εικόνων.”

“Στο μέτρο που ονειρευόμαστε κοινωνικά την αναγκαιότητα, το όνειρο γίνεται αναγκαίο. Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσσοδεμένης κοινωνίας που τελικά δεν εκφράζει παρά την επιθυμία της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φρουρός του ύπνου.”

Γκυ Ντεμπόρ

... “Να σε κυβερνάνε σημαίνει να σε παρακολουθούν, να σ’ επιθεωρούν, να σε κατασκοπεύουν, να σε κατευθύνουν, να σ’ εγκλωβίζουν σε νόμους, να σε ρυθμίζουν, να σε καταγράφουν, να σου κάνουν κατήχηση, να σου κάνουν κήρυγμα, να σ’ ελέγχουν, να σε μετρούν, να σε ζυγίζουν, να σε λογοκρίνουν, να σε διατάζουν άνθρωποι που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα ούτε τη γνώση ούτε την αρετή. Να σε κυβερνάνε σημαίνει να σε καταγράφουν, να σε ταξινομούν, να σ’ ελέγχουν, να σε φορολογούν, να σε σφραγίζουν, να σε μετρούν, να σ’ υπολογίζουν, να σε καταγράφουν σαν πατέντα, να σου δίνουν άδεια, να σ’ εξουσιοδοτούν, να σ’ οπισθογραφούν, να σ’ επιπλήττουν, να σε μπερδεύουν, να σε τροποποιούν, να σε τιμωρούν, να σε συλλαμβάνουν σε κάθε λειτουργία, σε κάθε συναλλαγή, σε κάθε κίνηση. Σημαίνει να σε φορολογούν, να σου πίνουν το αίμα, να σου ζητάνε λύτρα, να σ’ εκμεταλλεύονται, να σε μονοπωλούν, να σ’ εκβιάζουν, να σε στίβουν, να σ’ εξαπατούν, να σε ληστεύουν με την πρόφαση του γενικού συμφέροντος: ύστερα από την ελάχιστη αντίσταση, στην πρώτη διαμαρτυρία, να σε βρίζουν, να σ’ ενοχλούν, να σε παίρνουν από πίσω, να σε τρομοκρατούν, να σε δέρνουν, να σ’ αφοπλίζουν, να σε δικάζουν, να σε καταδικάζουν, να σ’ εκτοπίζουν, να σε ξυλοκοπούν άγρια, να σε πουλάνε, να σε προδίδουν και τελικά να σε περιγελάνε, να σε βρίζουν, να σ’ εξευτελίζουν, να σου καταρρακώνουν την αξιοπρέπεια. Αυτή είναι η κυβέρνηση, αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η ηθική της...”

Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν

...**Π**ερίοδος μεταγραφών και στα κόμματα. "Θέλουμε έναν δεξιό σέντερ-μπάκ...", "Έναν αριστερό αντιδραστικό" κ.ο.κ. Στα πλαίσια της εύρυθμης λειτουργίας του συστήματος και της ικανοποίησης του αγοραστικού κοινού θα θέλαμε να προτείνουμε τα εξής:

1) Την αμοιβαία μεταγραφή Κωστάκη-Γιωργάκη. Έτσι θα μπορέσει να έχει ο ελληνικός λαός αυτό που δείχνουν τα γκάλοπ ότι θέλει: Νέα Δημοκρατία με πρωθυπουργό τον Γιωργάκη. Όχι πια ημίμετρα, να δώσουμε στο λαό αυτό που θέλει.

2) Μιας και επίσης συζητιέται η αλλαγή του ονόματος του κυβερνώντος κόμματος θα προτείνουμε κι εδώ να δανειστούν στοιχεία από τον αθλητικό χώρο. Ακούς στις ομάδες: SKODA-ΞΑΝΘΗ... Ξέρεις ποιος χώνει τα φράγκα... Έτσι π.χ. το ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ-ΠΑΣΟΚ θα ήταν μια δίκαιη επιλογή και οι άνθρωποι που χώνουν τόσα φράγκα να διαφημίζονται (να φαίνεται το όνομα τους βρε αδελφέ) και εμείς να μπορούμε να ξέρουμε καλύτερα τι ψηφίζουμε.

Επιτροπή για την βελτίωση και τον εμπλουτισμό της "συμμετοχικής δημοκρατίας"



φύγουν. Οι αβραμόπουλοι που έχουν χάρη και "γράφουν" στο φακό έρχονται να εξιτάρουν το πεσμένο εκλογικό σώμα με τα καμώματά τους. Οι ικανότητές τους στο σαξόφωνο, τα δροσερά τους πρόσωπα σε διαφήμιση ειδυλλιακών τόπων διακοπών, το ατελείωτο κολλημένο χαμόγελο "οδοντόκρεμα" σηματοδοτεί αυτή την προσπάθεια πρόκλησης ενδιαφέροντος στο κατατονικό κοινό που μένει προσδεμένο στο αντιπροσωπευτικό σύστημα των αχυράνθρωπων-εργαλείων της οικονομικής ελίτ.

Η μεταπήδηση απ' τη σόου μπιζ στην πολιτική αρένα έχει γίνει πολύ εύκολη υπόθεση αφού τα όριά τους πλέον ταυτίζονται και φαίνονται να είναι το ίδιο και το αυτό. Λαϊκοί τροβαδούροι και ασιδοί της νύχτας, μπασκετμπολίστες και ηθοποιοί, μοντέλα δημοσιογράφοι και μεγαλοδικηγόροι. Τα κόμματα τσακώνονται για τη μοιρασιά - την άντζελα ποιος θα την πάρει;

Κι αν δε θέλουμε ν' ανακαλέσουμε στη μνήμη μας το ρήγκαν ας το κάνουμε με τον -απείρου κάλους- εξολοθρευτή σβαρτζενένγκερ. Τελικά τι μας θυμίζουν όλ' αυτά; Φαίνεται ότι η ηγεσία αυτού του τόπου εκτός από τα μαθήματα αντιτρομοκρατίας και καταστολής των κινημάτων που πήρε απ' τους υπερατλαντικούς συμμάχους κέρδισε και δωρεάν μαθήματα προεκλογικής εκστρατείας. Τομέας στον οποίο οι η.π.α. υπερέχουν αδιαμφισβήτητα αφού είναι η χώρα που μελέτησε τη χρησιμότητα της τηλεοπτικής συσκευής για τη διαμόρφωση κοινής συνείδησης και αντιλήφθηκε τη δύναμη της εικόνας να περνάει το κατάλληλο μήνυμα στους υπηκόους της, εγκαθιδρύοντας εθνικά δίκτυα και τηλεοπτικές επιχειρήσεις-κολοσσούς πριν από κάθε άλλον.

Εκπαιδευμένος ο ψηφοφόρος μπορεί ν' αποφασίσει για τη διακυβέρνησή του όπως επιλέγει απορρυπαντικό στο σούπερ μάρκετ, όπως ταυτίζεται με τον τρόπο ζωής που λανσάρουν τα τσιγάρα του, να καταλάβει ποια είναι η κοινωνική του θέση και τι άνθρωπος είναι ανάλογα με το αυτοκίνητο που οδηγεί. Απαλλαγμένος απ' το κομματικό μαντρί και τις λαοσυνάξεις που με την πλαστική σημαία περίμενε τον πεφωτισμένο αρχηγό να ξεπροβάλλει στο μπαλκόνι, νιώθει την αγωνία του να κορυφώνεται με μορφή σήριαλ πλούσιο σε συναισθηματισμό, ίντριγκες και πάθη, ξαναζεί τα παιδικά χρόνια του αρχηγού, την άνοδό του στην ηγεσία, τα δύσκολα χρόνια της δικτατορίας κι όλ' αυτά απ' τη συμμετοχική δημοκρατία του καναπέ του.

Η κοινωνία του θεάματος κλείνει πονηρά το μάτι σ' αυτούς που μαθήτευσαν στο μπιγκμπραδερισμό και υποδεικνύει τους εκλεκτούς της.

...Περί ορέξεως

Ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης πριν λίγο καιρό σε συζήτηση για τη διαφθορά στη Βουλή που είχε προκαλέσει η αντιπολίτευση, είχε δείξει τα κυβερνητικά έδρανα και απηύθυνε το εξής ερώτημα: Αυτοί, είναι οι μόνοι διεφθαρμένοι εδώ μέσα; Η ελληνική κοινωνία έχει απαντήσει αυτό το ερώτημα πολύ πριν, απαξιώνοντας τον πολιτικό κόσμο και θεωρώντας ότι όλοι εξίσου κλέφτες είναι και ότι όποιος και αν αναλάβει την εξουσία πάλι τα ίδια θα κάνει. Όσο κι αν σφυρίζουν αδιάφορα οι "πατέρες του έθνους" και το παίζουν αθώς περιστερές η ιστορία επαναλαμβάνεται και το ένα σκάνδαλο διαδέχεται το άλλο χωρίς ποτέ να αποδίδονται ποινικές ευθύνες για την καταλήστευση της δημόσιας περιουσίας. Το κοινοβούλιο δεν είναι παρά η μάσκα αυτής της δημοκρατίας των ολίγων, το φανερό κομμάτι μιας δαιδαλώδους διαπλοκής χρήματος και εξουσίας, το επιστέγασμα της κοροϊδίας που λαμβάνει χώρα στ' όνομα του λαού.

Μια διαφορετική ληστρική συμμορία αναλαμβάνει κάθε τέσσερα χρόνια τη διαχείριση αυτής της επιχείρησης λεηλασίας του κοινωνικού πλούτου και μοιράσματος της λείας στους ημέτερους, φροντίζοντας για την προνομιακή αντιμετώπιση εκείνων των οικονομικών συμφερόντων που τους στήριξαν και τους ανέβασαν στην εξουσία. Το μεγάλο κεφάλαιο έχει αποδείξει πως ούτε έθνος έχει αλλά ούτε και συγκεκριμένη πολιτική στέγη. Μπορεί να χρηματοδοτεί τους πάντες αν αυτοί συμμετέχουν στο παιχνίδι της εξουσίας, ν' αποσύρει την υποστήριξη του από παρατάξεις που αδυνατούν να εφαρμόσουν την ανάγκη του για ταχύτητα υλοποίησης των κεντρικών επιλογών στο σχεδιασμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ή ακόμα με την ανοχή του ν' αφήσει στην εξουσία κόμματα μεταρρυθμιστικά και σοσιαλιστικά εφόσον μπορεί να τα ελέγχει όταν οι κοινωνικές συνθήκες είναι τέτοιες όπου η απροκάλυπτη παρέμβασή του θα

προκαλούσε εκρηκτικούς κραδασμούς. Έχει λοιπόν κάποιο νόημα ν' απαριθμήσουμε τα σκάνδαλα της διακομματικής διαπλοκής προς την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων; Τις καταπατήσεις και την αυθαιρεσία της κάθε πολιτικής εξουσίας της μίζας και του λαδώματος, του ξεπουλήματος; Έχει κάποια αξία να εξετάσουμε το ηθικό ανάστημα του πολιτικού μας συστήματος όταν οι ελεγκτικοί μηχανισμοί δεν ορίζονται απ' τον υποτιθέμενο κυρίαρχο λαό ο οποίος καλείτε απ' τους αλιγότερους της διαφθοράς όποτε το κρίνουν σκόπιμο να νομιμοποιήσει για ακόμα μια φορά την ασυλία που απολαμβάνουν; Το τέλος και η σπαίλα της εξουσίας είναι πλέον ολοφάνερα.

Μήπως όμως πάντα έτσι δεν ήταν; Από καταβολής του ελληνικού κράτους η ολιγαρχία της εξουσίας και του πλούτου καταχραζόταν τον οικονομικό πακτωλό της συνολικής κοινωνικής εργασίας, καταλήστευε τα ταμεία του κράτους χρεώνοντας με υπέρογκα δάνεια τη χώρα για να χρηματοδοτήσει τα δικά της συμφέροντα και έκλεινε συμφωνίες αποικιακού τύπου σε βάρος του λαού αδιαφορώντας για τις πραγματικές του ανάγκες. Απ' τους κοτζαμπάσηδες και τους αυλικούς των ξενοκίνητων οίκων στους μαυραγορίτες, δοσίλογους και φασιστοτοσολιάδες. Από το σχέδιο μάρσαλ -που είχε στόχο την ενδυνάμωση της αστικής τάξης- στο γενικό ξεπούλημα της δικτατορίας. Απ' τα πάμπερς του κοσκωτά στο επιστημονικό μασούλημα των κοινοτικών κονδυλίων, των ακριβοπληρωμένων στελεχών του δημοσίου, των off shore εταιρειών του παναμά, της φούσκας του χρηματιστηρίου, των απίστευτων καταθέσεων στην ελβετία, των εργολάβων των μεγάλων έργων και των ολυμπιακών αγώνων. Τελικά το μόνο που εκσυγχρονίζεται σ' αυτόν τον τόπο είναι η κομπίνα και η ρεμούλα.

Βέβαια δε χρειάζεται να μας πιάνει η γνωστή μας εθνική υπερηφάνεια επειδή στο συγκεκριμένο άθλημα της διαφθοράς είμαστε πρώτοι διότι μια ματιά στο διεθνές περιβάλλον θα μας απογοητεύσει οικτρά. Στο παγκόσμιο σκηνικό η έννοια της διαφθοράς και της διαπλοκής φυσικά και δεν είναι άγνωστες. Είναι πάρα πολλά τα γεγονότα που αποδεικνύουν -απ' την αργεντινή (όπου ο κόσμος διαδήλωνε ενάντια στους πολιτικούς με κυρίαρχο σύνθημα "Να φύγουν όλοι, να μη μείνει κανείς") μέχρι την άπω ανατολή και την ασία (όπου οι κυβερνήσεις αναγκάζονται σε παραίτηση απ' την πίεση των διάφορων σκανδάλων και της κακοδιαχείρισης προς όφελος των μεγάλων εταιρειών)- ότι η πολιτική είναι συνυφασμένη με τη διαφθορά και ότι η δύναμη και ο πλούτος των λίγων βασίζεται στην εκμετάλλευση των πολλών και στην καταλήστευση αυτών που παράγουν. Τα ίδια συμβαίνουν όχι σε κάποια μακρινή τριτοκοσμική δικτατορία αλλά στην καρδιά της δημοκρατικής ευρώπης που χρησιμοποιεί το κοινοβουλευτικό σύστημα για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των πολιτών της έτσι ώστε η ελίτ που κινεί τα νήματα και παίρνει τις πραγματικές αποφάσεις να μένει στο απυρόβλητο μέσα στη θολούρα της αντιπροσώπευσης.

Εν τω μεταξύ ο χιλιοπαιγμένος δίσκος "το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκαλο", "θα επέλθει κάθαρση", "απόλυτη διαφάνεια", "οι ευθύνες θ' αποδοθούν", "μηδενική ανοχή στη διαφθορά" έχει αρχίσει να χάνει στροφές. Ο χορός της υποκρισίας συνεχίζει καθησυχάζοντας τους ψηφοφόρους με μια καθαρή λύση σ' ένα αόριστο μέλλον. Για όσους βέβαια το ραβδάκι της κίρκης/εξουσίας δεν φτάνει για να τους μεταβάλλει σε πειθήνιους, άβουλους δέκτες και αντιδρούν στα σχέδια της κυριαρχίας που υπονομεύει και εγκληματεί καθημερινά σε βάρος της ζωής τους υπάρχουν τα δακρυγόνα και οι δυνάμεις καταστολής.

Καμία κάθαρση λοιπόν δεν μπορεί να προέλθει μέσα απ' την εκλογική διαδικασία. Καμιά ψήφος διαμαρτυρίας δε μπορεί ν' αλλάξει το σάπιο πολιτικό σκηνικό και να φρενάρει την αλαζονεία της εξουσίας. Η βιτρίνα της ψευτοδημοκρατίας σπάει εκεί που ξεπηδούν οι κοινωνικές αντιστάσεις και αναπτύσσεται η κοινωνική αυτοάμυνα, εκεί που οι ίδιοι οι πολίτες ασχολούνται με τα κοινά και χωρίς τη μεσολάβηση των επαγγελματιών πολιτικών της χειραγώγησης παίρνουν οι ίδιοι τις αποφάσεις που αφορούν τη ζωή τους και οργανώνονται μ' ένα τρόπο οριζόντιο πάνω σε μια απρόσκοπτη αλληλεγγύη.

ΚΑΛΠΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Αυτό τον καιρό θα χορτάσουμε από πολιτικές αναλύσεις που θα οδηγούν στην κριτική της μιας ή της άλλης κομματικής παράταξης, ωστόσο, για άλλη μια φορά θα νιώσουμε ένα μεγάλο κενό στην κατανόηση της ακριβούς πολιτικής θέσης της εκάστοτε παράταξης. Με γενικόλογες διακηρύξεις για την πρόοδο, την ανάπτυξη, την ιερότητα του ανταγωνισμού τότε στα πλαίσια της αγοράς και τότε στα πλαίσια της γραφειοκρατίας, θα προσπαθήσουν να μας μεπιδέψουν και να μη μας πουν ποιες πολιτικές πράξεις θα εφαρμόσουν και με ποιες συνέπειες. Ζητούν απλώς να τους εμπιστευτούμε, βασιζόμενοι στην παραδοχή πως η πολιτική είναι ένα επάγγελμα που ασκείται από ειδικούς οι οποίοι, συνήθως, εκπαιδεύονται από τους γονείς τους! "Σόι πάει", λοιπόν, το βασίλειο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, "σόι πάει" και η δική μας απουσία από τα πολιτικά δρώμενα, όσο η πολιτική ταυτίζεται με το επάγγελμα της εξαπάτησης του λαού και δεν συνδέεται με μια φιλοσοφία που να θέτει ερωτήματα πάνω στην κοινωνική θέσμιση.



“Να φύγουν όλοι, να μην μείνει κανείς!”

Η σημερινή εκλογική συγκυρία

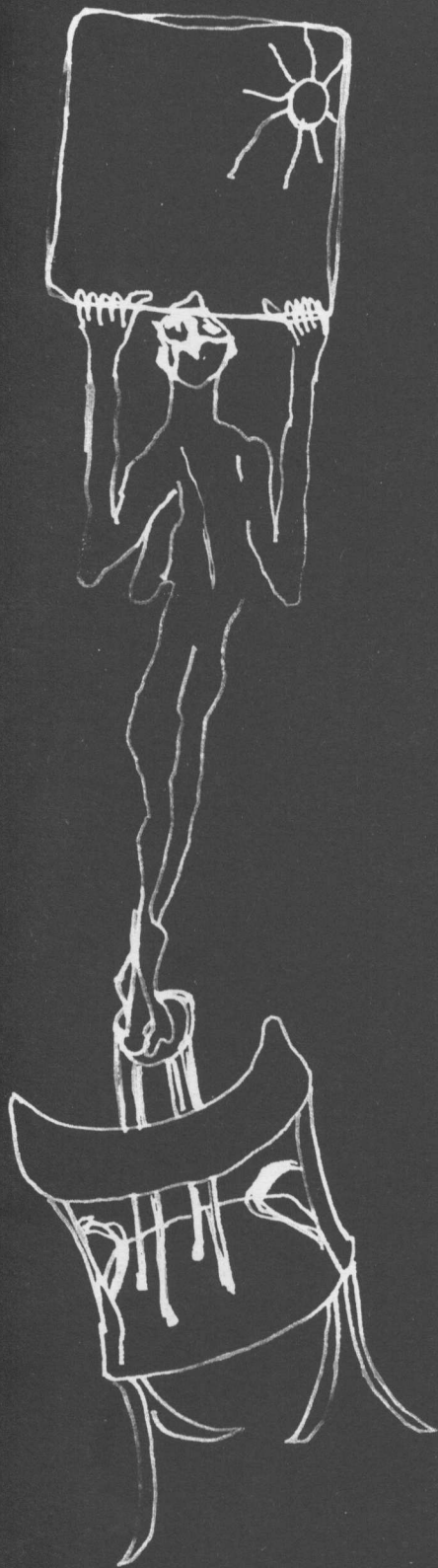
Μάνος και Ανδριανόπουλος στο ΠΑΣΟΚ. Παπαθεμελής και υιός Κουλουμπής στη Νέα Δημοκρατία. Γκερέκου και Καϊλή στο ΠΑΣΟΚ, Κουντουρά, Παϊτέρης και Μπατίστα στη Νέα Δημοκρατία. Και οι μεταγραφές από -την θυγατρική στο ΠΑΣΟΚ- ομάδα του Συνασπισμού συνεχίζονται πριν λίγους μήνες η είσοδος του Μπίστη στην κυβέρνηση του Σημίτη (ολόκληρος ανασχηματισμός έγινε για χάρη του!) και τώρα οι Ανδρουλάκης (δώδεκα χρόνια παρακαλούσε και τώρα δικαιώθηκε!), Δαμανάκη (αυτή τα κατάφερε σε λιγότερα χρόνια...), Κουναλάκης, Σιάνου και λοιποί. Μήπως όμως όλες αυτές οι μετακινήσεις (για να μην πούμε καμιά άλλη βρωμο-λέξη...) υποψήφιων βουλευτών από κόμμα σε κόμμα κι από τ' "αριστερά" στα "δεξιά" και τούμπαλιν είναι φαινόμενο των σημερινών εκλογών; Ασφαλώς και όχι.

Η εντατικά καλλιεργούμενη τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια εθνική ομοψυχία, σε συνδυασμό με την κατάρρευση όλων των ιδεολογικών σχημάτων και καθεστώτων που διατηρούσαν στους όπου γης σταλινοθερμμένους την αυταπάτη του "υπαρκτού σοσιαλισμού", έρχονται σε κάθε εκλογική αναμέτρηση να μετριάσουν ακόμα περισσότερο την απόσταση μεταξύ των αριστερών και των δεξιών κομματικών μηχανισμών, αλλά και των προτεινόμενων πολιτικών. Ας μην ξεχνάμε ότι πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο τότε Συνασπισμός (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού μαζί), συνεχίζοντας την παράδοση της Συμφωνίας της Βάρκιζας, σχημάτισε συγκυβέρνηση με τη Νέα Δημοκρατία. Έτσι, στα πλαίσια της εθνικής ομοψυχίας και της προάσπισης της ομαλής λειτουργίας της αστικής δημοκρατίας, πρώην αντάρτες του βουνού και πρώην συνεργάτες των Γερμανών, πρώην εξόριστοι και πρώην βασανιστές βρέθηκαν να υπηρετούν ή και να στηρίζουν την ίδια κυβέρνηση. Είναι η ίδια εποχή, που πάλι για την αποφυγή κρίσης στην ομαλή λειτουργία του αστικού κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, μαζί τα τρία μεγάλα κόμματα (ΠΑΣΟΚ, Νέα Δημοκρατία και Συνασπισμός) προχωρούν στον σχηματισμό της λεγόμενης οικουμενικής κυβέρνησης.

Από τότε, οι διχρωμες (κοκκινο-μπλε, πρασινο-κόκκινες, πρασινο-ροζ, κλπ.) εκλογικές συνεργασίες, καθώς και οι μεταπηδήσεις από το ένα κόμμα στο άλλο δίνουν και παίρνουν! Ένας από τους πρωτοπόρους αυτής της κεντροαριστερο-δεξιάς μπερδεμάρας ήταν ο γεροξεκούτης Μ. Θεοδωράκης που βρέθηκε να γίνει υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου (sic!) της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Έτσι λοιπόν, μπορεί από τις αρχές της δεκαετίας του '90 να μην είχαμε ξανά συγκυβέρνηση δύο ή περισσότερων κομμάτων (λόγω και των αλλαγών στον εκλογικό νόμο), ωστόσο επιτεύχθηκε η ομαλή λειτουργία της αστικής συγκυβέρνησης, για την οποία συναίνεσαν και συναινούν όχι μόνο τα μεγάλα κόμματα της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης αλλά και τα μικρότερα κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Για να γίνει πιο ξεκάθαρο τι εννοούμε μιλώντας για την συνενοχή όλου του κομματικού φάσματος στην προάσπιση της ομαλής λειτουργίας της αστικής συγκυβέρνησης, θα παραθέσουμε ορισμένα συνοπτικά σχόλια που αφορούν τον καθέναν τους ξεχωριστά:

Τα δύο μεγάλα κόμματα: Το ποιος από τους δύο, ο Γιωργάκης ή ο Κωστάκης (παρεπιπτόντως, θα μπορούσαν οι εκλογές αυτές να 'ναι ποντιακό ανέκδοτο με τον Γιωρίκα και τον Κωστίκα...), είναι ικανότερος να εφαρμόσει τις εντολές της παγκοσμίως κυρίαρχης αυτοκρατορίας της οικονομίας της αγοράς - καθοδηγούμενης πρωτίστως από τις ΗΠΑ και κατόπιν από την Ευρωπαϊκή Ένωση- είναι και το σημείο αντιπαράθεσης των δύο μεγάλων κομμάτων. Το αβαντάζ πάντως του γεγονότος ότι οι δύο κεφαλές του ΠΑΣΟΚ (Παπανδρέου και Χρυσοχοϊδης) αποτελούν γνωστά υποχείρια των ΗΠΑ, σε συνδυασμό με την εικοσαετή και πλέον ταύτιση του κρατικού μηχανισμού με τον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ αποτελούν σοβαρές εγγυήσεις για τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη. Ωστόσο, η -μικρότερη σε σχέση με την λογική- φθορά που έχει υποστεί το κυβερνών κόμμα από την πολύχρονη παραμονή





στα κυβερνητικά πόστα και όχι η αξιολύπητη εμφάνιση του Καραμανλή είναι το σημείο στο οποίο ποντάρει η Νέα Δημοκρατία. Πέρα από το ζήτημα του ικανότερου από τους δύο να περάσει τα χειρότερα που μας έχουν ετοιμάσει τ' αφεντικά (μεγάλα και μικρά, ξένα και ντόπια), η διαφοροποίηση στην πολιτική των δύο κομμάτων είναι ανύπαρκτη. Ανεκδοτολογικού τύπου είναι η περίπτωση του Ανδριανόπουλου που διαγράφηκε από τη Νέα Δημοκρατία λόγω του "άκρατου νεοφιλελευθερισμού" του και βρήκε στο πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ (Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα σημαίνει, για να μην ξεχνιόμαστε) πολλά κοινά σημεία – και είναι πολύ λογικό – με τις δικές του εκθιαστικές για την "ελεύθερη" οικονομία της αγοράς θέσεις.

Το ΚΚΕ: Αρνούμενο την εκλογική συνεργασία με το Συνασπισμό, το ΚΚΕ εύχεται την αποτυχία του δεύτερου να μπει στην βουλή, προκειμένου αυτό να αποτελεί τη μόνη αντιπολίτευση από τ' αριστερά στα έδρανά της, αλλά και τον κυρίαρχο μηχανισμό σε απεργιακές ή άλλου κοινωνικού χαρακτήρα κινητοποιήσεις. Διατηρώντας ένα παλαιοκομμουνιστικό προφίλ συνεχίζει να μιλάει για αποχώρηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Νάτο, συνεχίζει να κάνει κριτική στον καπιταλισμό, αλλά όχι ασφαλώς και στην έννοια της ανάπτυξης όπως αυτή καθορίζεται από την οικονομία της αγοράς. Επιχειρεί να αυτοανακηρυχθεί ως ο αντιπολιτευόμενος λόγος απέναντι στα δύο μεγάλα κόμματα, ασφαλώς μη έχοντας κανέναν άλλο δρόμο να προτείνει. Μήπως είναι καιρός ν' αντιπροτείνει απέναντι στην πρόσδεση στις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση την ανακήρυξη της Ελλάδας σε Λαϊκή Δημοκρατία, έστω και τώρα που δεν υπάρχει η μητέρα Ρωσία, αφού δεν έτυχε να γίνει με το μοίρασμα των χωρών που έκαναν μεταξύ τους Ρούσβελτ, Τσόρτσιλ και Στάλιν; Μήπως απέναντι στον εκσυγχρονισμό και την παγκόσμια κυριάρχηση της οικονομίας της αγοράς πρέπει ανοιχτά και ξεκάθαρα ν' αντιπροτείνει τη δοκιμασμένη και πολύ πονεμένη λύση του ολοκληρωτικού κρατισμού του ανατολικού μπλοκ; Ε, ούτε τόσο κουτοί είναι για να το πουν, αλλά ούτε και τόσο... μπολσεβίκοι για να πάνε κόντρα σ' αφεντικά. Το ΚΚΕ αποτελεί ένα καθοριστικό κομμάτι του παζλ της εθνικής ομοψυχίας και ταξικής ειρήνης που επιχειρεί να χειραγωγήσει την οποιαδήποτε αυτόνομη, ανεξέλεγκτη ή απλά διαφορετική κοινωνική αντίσταση. Γνωστό για τον σταλινικό και καπελωτικό τρόπο δράσης στα συνδικάτα και τα σωματεία, γνωστό για τον κατασταλτικό μηχανισμό που αναπτύσσει σε κάθε κινητοποίηση σε αργαστή συνεργασία με την ελληνική αστυνομία για την αντιμετώπιση των αντιεξουσιαστών-αναρχικών, γνωστό για την ανοχή που δείχνει από παλιά στους νοσταλγούς των γερμανοτσολιάδων και των βασιλοχουντικών στους δρόμους αλλά και στα διάφορα τραπέζια των τηλεοπτικών εκπομπών, γνωστό για τις συνεργασίες του με κόμματα ή μεμονωμένα πρόσωπα με καθαρά δεξιά πολιτική αντίληψη. Για το τελευταίο, ας αναφέρουμε την επιλογή του ΚΚΕ να κάνει βουλευτές του την τουρκοφάγα Κανέλλη και τον φαιδρό νεορθόδοξο Ζουράρη. Όσον αφορά τις εκλογικές συνεργασίες, δεν έμεινε ασφαλώς ούτε στην συγκυβέρνηση ούτε στην οικουμενική κυβέρνηση. Ανεκδοτολογικού τύπου είναι ο ισχυρισμός της Παπαρήγα, σε συγκέντρωση εργαζομένων πριν από λίγες εβδομάδες, ότι σ' αυτές τις εκλογές δεν συνεργάστηκαν με τον Συνασπισμό, επειδή ο τελευταίος είχε συνεργαστεί στις προηγούμενες εκλογές με το ΠΑΣΟΚ. Ξέχασε όμως ν' αναφέρει η Αλέκα ότι στις ίδιες εκλογές, οι γαλαζοκόκκινες συνεργασίες ήταν εξίσου αμέτρητες.

Ο Συνασπισμός: Η σούπα του ελληνικού κοινωνικού φόρουμ εμφανίστηκε

"... η λαϊκή κυριαρχία δεν μπορεί να αντιπροσωπευθεί για τον ίδιο λόγο που την κάνει μη αλλοτριώσιμη. Βρίσκεται ουσιαστικά στη γενική βούληση, και η βούληση δεν επιδέχεται αντιπροσώπευση, είτε είναι ο εαυτός της είτε είναι κάτι άλλο, χωρίς να υπάρχει ενδιαμέση δυνατότητα. Οι βουλευτές του λαού, επομένως, δεν είναι και δεν μπορούν να είναι αντιπρόσωποί της: είναι απλώς οι διαχειριστές της και δεν μπορούν να εκτελέσουν καθοριστικές πράξεις. Κάθε νόμος που δεν έχει επικυρωθεί αυτοπροσώπως από το λαό είναι άκυρος και κενός περιεχομένου –στην ουσία δεν είναι νόμος"...

Zav Zak Ρουσώ

"...Η σημερινή πολιτική και νομική φιλοσοφία παρουσιάζει σαν βασικές λειτουργίες της κρατικής εξουσίας τη νομοθετική, την δικαστική και την εκτελεστική. Αυτό είναι ένα είδος ακούσιας απάτης ή ψεύδους, δεδομένου ότι αποσιωπάτε έτσι μια βασική εξουσία, η **κυβερνητική**, η οποία έλ' ουδενί λόγο δεν μπορεί να ονομαστεί "εκτελεστική". Όταν μια κυβέρνηση κυβερνά; με κανένα τρόπο δεν εκτελεί. Όταν κηρύττει έναν πόλεμο, π.χ., δεν εκτελεί νόμους...όταν μια κυβέρνηση προκαλεί έναν πόλεμο, κάνει πολιτική, δηλαδή κυβερνά (καλώς ή κακώς είναι άλλο θέμα). Όταν μια κυβέρνηση διαμορφώνει, προτείνει και κάνει την βουλή να ψηφίσει ένα προϋπολογισμό, τότε κυβερνά. Πρόκειται εδώ για την πραγματική εξουσία η οποία κατά κάποιο τρόπο, δεν υπάρχει ούτε στα σύγχρονα νομικά συγγράμματα ούτε στη σύγχρονη πολιτική φιλοσοφία, ονομάζεται **δεταπεινά και (απατηλά) εκτελεστική**. Η **εκτελεστική** εξουσία δεν είναι καν εξουσία είναι μια τρέχουσα διοίκηση των πραγμάτων, η οποία κατά μεγάλο μέρος στην αρχαία Αθήνα είχε ανατεθεί σε δούλους."

Κορνήλιος Καστοριάδης

“...**Πολιτική** είναι η διαυγής και ανατοχαστική δραστηριότητα η οποία προβληματίζεται πάνω στους θεσμούς της κοινωνίας και η οποία ενδεχομένως ορίζει ως στόχο τον μετασχηματισμό τους.

...Αυτό που μέχρι τώρα ονομάζεται πολιτική, υπήρξε σχεδόν πάντοτε ένα μίγμα, στο οποίο εδέσποσε η πλευρά της χειραγώγησης, ο χειρισμός δηλαδή των ανθρώπων ως αντικειμένων, με βάση τις ως γνωστός υποτιθέμενες ιδιότητες και αντιδράσεις τους. Αυτό που εμείς ονομάζουμε επαναστατική πολιτική, είναι μία πράξη που τάσσει ως αντικείμενο στον εαυτό της την οργάνωση και τον προσανατολισμό της κοινωνίας, με σκοπό την αυτονομία όλων, και αναγνωρίζει ότι αυτή προϋποθέτει ένα ριζικό **μετασχηματισμό** της κοινωνίας, που δε θα είναι κι αυτός δυνατός παρά μέσα απ’ την εκδίπλωση της αυτόνομης δραστηριότητας των ανθρώπων...

...και ένας τέτοιος μετασχηματισμός θα είναι αναγκαστικά, καταρχάς και προπάντων, πολιτικός μετασχηματισμός –τον οποίο, απ’ την μεριά μου, μόνο ως εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μπορώ να εννοήσω, μιας δημοκρατίας που πουθενά δεν υπάρχει τώρα. Γιατί η δημοκρατία δεν συνίσταται στο να εκλέγεται, στην καλύτερη των περιπτώσεων, ένας πρόεδρος της δημοκρατίας κάθε πέντε χρόνια. **Δημοκρατία** σημαίνει κυριαρχία του δήμου, του λαού, και είμαι κυρίαρχος σημαίνει είμαι τέτοιος επί εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Και η δημοκρατία αποκλείει την μεταβίβαση των εξουσιών σε εκπροσώπους, είναι η άμεση εξουσία των ανθρώπων πάνω σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής και οργάνωσης, αρχής γενομένης από την παραγωγική διαδικασία.

...Στον αρχαίο κόσμο υπάρχουν **ειδήμονες**, αλλά τομέας τους είναι η τέχνη, ένας τομέας όπου μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι κατέχει κάποια ειδικευμένη γνώση και όπου μπορεί να ξεχωρίσουν οι καλύτεροι από τους λιγότερους καλούς: αρχιτέκτονες, ναυπηγοί κλπ. Στον τομέα όμως της πολιτικής δεν υπάρχουν ειδήμονες. Η πολιτική είναι ο τομέας της δόξης της γνώμης δηλαδή, και δεν υπάρχει ούτε πολιτική επιστήμη ούτε πολιτική τέχνη.”

Κορνήλιος Καστοριάδης

ως επί το πλείστον στις διαδηλώσεις –όχι κατά αλλά με αφορμή την ελληνική προεδρία στην Ευρωπαϊκή Ένωση- επιστρατεύεται τώρα από τον Συνασπισμό για να γεμίσει το απαραίτητο 3%, προκειμένου να μπει στη βουλή. Μετά την πανηγυριτζήδικη ατμόσφαιρα που δημιουργούσε στους δρόμους όπου βρισκόταν και όπου στεκόταν, ο Συνασπισμός επιχειρεί να επωφεληθεί από τους ίδιους θιασώτες και στο πανηγυράκι της εκλογικής αναμέτρησης. Θιασώτης όσο κανένας άλλος της λεγόμενης “κοινωνίας των πολιτών”, που αντικαθιστά την έννοια του κοινωνικό-ταξικού πολέμου, αποτελεί το καλύτερο κανάλι σύνδεσης σήμερα ανάμεσα σε διάφορους κοινωνικούς φορείς και συνθηκολογημένα κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και το ΠΑΣΟΚ, που είναι κόμμα διακυβέρνησης και ως τέτοιο πάντα χρειάζεται νέα στελέχη με “προοδευτικό αριστερό” προφίλ ή απλά παρελθόν.

Λοιπά κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς: Η πεπατημένη λογική, με την οποία όλ’ αυτά τα κόμματα και οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς λειτουργούν, είναι η καταμέτρηση της δύναμης επιρροής τους στο εκλογικό σώμα και η λειτουργία τους εκλογικά ως ένας διαυλος εκλογικής διαμαρτυρίας προς την κυρίαρχη κυβερνητική πολιτική. Είναι όμως και πάλι σίγουρο σ’ αυτές τις εκλογές πως γι’ άλλη μια φορά θα κυριαρχήσει θριαμβευτικά ο δικομματισμός και τα μικρά κόμματα –ιδίως της αριστεράς- δεν θα παρουσιάσουν καμία ιδιαίτερη αύξηση στο εκλογικό ποσοστό τους. Ακόμα και οι οργανώσεις που επέλεξαν να ενταχθούν στη σούπα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, δεν πρόκειται ν’ αποσπάσουν και πολλά εκλογικά οφέλη, αφού όσα κουκιά είναι ν’ αποδώσει αυτή η ιστορία είναι λογικό να τα μαζέψει ο Συνασπισμός που έχει πιθανότητες να μπει και στη βουλή. Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, έχοντας άχρηστα πλέον όλα τα λενινιστικά θεωρητικά αλλά και πρακτικά εργαλεία, έχοντας κι αυτή εξίσου βαριά στην πλάτη της την κατάντια του ανατολικού μπλοκ αλλά και της μαοϊκής Κίνας, επιχειρεί ν’ αναστηθεί χρησιμοποιώντας εργαλεία και πρακτικές που μέχρι και πριν από λίγα χρόνια τα θεωρούσε αντεπαναστατικά. Έτσι, παρατηρούμε ξαφνικά ότι κανένας δεν διακηρύσσει ότι αυτός –και όχι το ΚΚΕ- αποτελεί το κόμμα που πρεσβεύει τα πραγματικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, αρχίζει να μιλάει γι’ αυτοοργάνωση και συγκρότηση επιτροπών γειτονιάς, ενώ βέβαια παράλληλα κρατάει για την κεντρική πολιτική δραστηριοποίηση την ιδιότητα του κομματικού μέλους και την ενεργή συμμετοχή στις εκλογές της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αυτή η διφορούμενη στάση των κομμάτων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς δείχνει απλά και μόνο την υπαρξιακή τους κρίση και την αδυναμία τους είτε να διαλυθούν και να ενταχθούν μόνο σ’ ελευθεριακές μορφές οργάνωσης αποτινάσσοντας τη λενινιστική νοοτροπία τους (πράγμα σχεδόν ακατόρθωτο), είτε να σχηματίσουν έναν αποτελεσματικό μηχανισμό που να αντιπολιτεύεται το ΚΚΕ (ρόλος γνωστός εδώ και μια ζωή που μπορεί σήμερα να παίξει κυρίως η σύμπραξη του ελληνικού κοινωνικού φόρουμ).

Άκρα δεξιά: Στηριζόμενα στο μείζον πρόβλημα της ανεργίας, τα διάφορα φασιστοειδή θα βρουν και κάποιους ανεγκέφαλους αντιδραστικούς να τα ψηφίσουν. Βάζοντας στην άκρη το βασικό αίτιο που προκαλεί την ανεργία, τον ξεριζωμό εκατομμυρίων ανθρώπων από τα χωριά τους και την μετατροπή τους σε φτηνό και άφθονο εργατικό δυναμικό στις σύγχρονες μητροπόλεις, διεργασία που επιβάλλεται από την αναδιάρθρωση της οικονομίας της αγοράς σε πλανητικό επίπεδο, προσπαθούν οι νοσταλγοί των γερμανοτσολιάδων και των ΕΑΤ-ΕΣΑ να καταστήσουν δεδομένο στο κεφάλι των ντόπιων ότι υπαίτιοι για την ανεργία είναι οι ξένοι εργάτες. Μάλιστα, οι πιο “κυριλέ” από δαύτους, για να μη στραφούν και εναντίον των πολλών μικρών ντόπιων αφεντικών που όλο και κάποιον ξένο εργάτη έχουν σταθερά στη δούλεψή τους, εντοπίζουν το πρόβλημα στους λαθρομετανάστες, προσπαθώντας έτσι να καθορίσουν και τον ακριβή αριθμό ξένων δούλων που χρειάζεται το ντόπιο κεφάλαιο. Τι παραπάνω να πούμε; Η’ είσαι ρουφιάνος ή δεν είσαι. Ας όψεται η εθνική ομοψυχία που έχει αποκαταστήσει και ανέχεται και τους ρουφιάνους, και τους δοσίλογους...



Γιατί άκυρο ή αποχή στις εκλογές

Σ' ένα τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων, ο Ανδριανόπουλος, θέλοντας ν' αποδείξει ότι δεν είναι καθόλου αντίθετη η ενέργειά του να ενταχθεί στο ψηφοδέλτιο επικρατείας του ΠΑΣΟΚ με τις αντιλήψεις του, ανέφερε αυτό που είναι μια πικρή αλήθεια: ότι αυτή τη στιγμή, δεν υπάρχει εμφανής πολιτική δύναμη που να προτείνει μια διαφορετική πολιτική που να κινείται έξω από τα πλαίσια της οικονομίας της αγοράς. Προτείνοντας λιγότερο ή περισσότερο κρατικό παρεμβατισμό, λιγότερη ή περισσότερη "ελεύθερη" αγορά, λιγότερες ή περισσότερες "κοινωνικές" παροχές, σκληρότερη ή όχι μεταναστευτική πολιτική, κανένας δεν αμφισβητεί το οικονομικό μοντέλο που στηρίζεται στην έννοια της ανάπτυξης και το μοντέλο διακυβέρνησης της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

Η πολυσυζητημένη παγκοσμιοποίηση δεν είναι τίποτ' άλλο από την παγκόσμια κυριαρχηση λίγων πολυεθνικών και των υποχείριων πολιτικό-στρατιωτικών οργάνων τους σε όλο τον συγκεντρωμένο στα μητροπολιτικά κέντρα ανθρωπίνου πληθυσμού, αλλά και της βιολογικής υπόστασης της φύσης. Η επιβολή αυτής της παγκόσμιας καπιταλιστικής αυτοκρατορίας, μετά την κατάρρευση του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού", επιχειρεί κυριολεκτικά να περάσει από πάνω μας μετατρέποντάς μας σε αναλώσιμους υπηκόους της χωρίς καμία δυνατότητα αυτοκαθορισμού. Όπως πολύ εύγλωττα παρατηρεί ο Κ. Καστοριάδης, "παρευρισκόμαστε σε μια μεταβατική φάση βίαια, άγρια, υπό κλίμακα σημαντικά ευρύτερη και σε πολύ πιο περιορισμένο χρόνο εκτυλισσόμενη, από όσο οι άλλες μεταβατικές φάσεις της ιστορίας του καπιταλισμού, φάση που θέλουν να δικαιολογήσουν με το παράλογο πρόσχημα ότι η σημερινή πορεία είναι αναπόφευκτη και ότι καμία πολιτική δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον "οδοστρωτήρα" της εξέλιξης της οικονομίας".

Αυτό ακριβώς το παράλογο πρόσχημα πρέπει να καταρριφθεί και αυτό μπορεί να γίνει μ' ένα και μόνο τρόπο: ανοίγοντας ένα (αρχικά) μονοπάτι εκ διαμέτρου αντίθετο από τον αποκαλούμενο καπιταλιστικό μονόδρομο. Αυτό δε μπορεί να γίνει ούτε με μισόλογα, ούτε μ' ευκαιριακές συμμαχίες που απλά και μόνο αποτελούν το συνθηκολογημένο διασυρμό προς το "μονόδρομο".

Εδώ χρειάζεται μία άλλη αντίληψη της πολιτικής, καθολικά αντιθετικής προς τα κόμματα και τον κοινοβουλευτισμό. Μιας πολιτικής που θ' αποτελεί μία αδιάκοπη διαδικασία μετασχηματισμού, που έχει ως στέρεο σημείο εκκίνησης "αυτό που μπορεί ν' αλλάξει στις παρούσες συνθήκες για να κατορθώσει αυτό που πρέπει να είναι σε μια ορθολογική κοινωνία". Μιας πολιτικής που θα μετατρέψει αυτό που σήμερα λέγεται σώμα ψηφοφόρων ή φορολογουμένων σ' ενεργούς πολίτες. Μιας πολιτικής που θ' αναδημιουργήσει τις πρόσωπο με πρόσωπο σχέσεις δημιουργώντας αμεσοδημοκρατικές δομές σε τοπικό επίπεδο. Μια τέτοια αναπτυσσόμενη πολιτική ανασύστασης τοπικών κοινοτικών δομών, συνδεδεμένων μεταξύ τους με συνομοσπονδιακό τρόπο, θα μπορέσει κάποια στιγμή ν' αντιπαρατεθεί στον συγκεντρωτισμό του κράτους ή των υπέρ-κρατικών μηχανισμών. Σ' επίπεδο δήμου, τέτοιες κοινοτικές δομές (συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι γειτονιάς, κλπ) μπορούν ν' ασκήσουν αρκετά αποτελεσματικές πιέσεις στις τοπικές αρχές και ν' αποκτήσουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της καθημερινής ζωής των πολιτών.

Επίσης, χρειάζεται μία άλλη αντίληψη της έννοιας αλλά και της λειτουργίας



"Συνομοσπονδία... Ουσιαστικά μια κοινότητα κοινοτήτων... Μια σύνδεση των κοινοτήτων μεταξύ τους μέσω ανακλητών αντιπροσώπων που εκλέγονται από τοπικές συνελεύσεις πολιτών που έχουν αποκλειστικά συντονιστικές και διαχειριστικές αρμοδιότητες.

Ο συνομοσπονδισμός έχει τη δική του μακρόχρονη ιστορία που χρονολογείται από την αρχαιότητα και ήρθε στην επιφάνεια σημαντική εναλλακτική λύση στο έθνος-κράτος. Απ' την Αμερικανική επανάσταση μέχρι την Γαλλική επανάσταση και την Ισπανική επανάσταση του 1936 ο συνομοσπονδισμός απετέλεσε μια σημαντική αμφισβήτηση στον κρατικό συγκεντρωτισμό... Η ελευθεριακή τοπική αυτοδιεύθυνση προσδίδει μια ριζοσπαστικά δημοκρατική διάσταση στις σύγχρονες συζητήσεις για την συνομοσπονδία καλώντας όχι για συνομοσπονδίες εθνών-κρατών αλλά τοπικών κοινοτήτων, γειτονιών μεγαλουπόλεων, καθώς επίσης κωμοπόλεων και χωριών... Η πολιτική χαράσσεται από τις συνελεύσεις των ελεύθερων πολιτών της κοινότητας ή της γειτονιάς, ενώ η διαχείριση ασκείται από συνομοσπονδιακά συμβούλια αποτελούμενα από ανακλητούς αντιπροσώπους συνοικιών, πόλεων και χωριών. Δηλαδή η λήψη αποφάσεων εξακολουθεί να γίνεται σε τοπικό επίπεδο ενώ η διαχείριση παραχωρείται στο συνομοσπονδιακό δίκτυο ως σύνολο..."

Μάρει Μπούκτσιν

"... η αυτονομία της κοινωνίας προϋποθέτει, προφανώς, τη ρητή αναγνώριση του ότι η θέσμιση της κοινωνίας είναι αυτοθέσμιση. **Αυτόνομος** σημαίνει, κυριολεκτικά και σε βάθος: αυτός που θέτει τον ίδιο του το νόμο για τον εαυτό του. Αυτοθέσμιση ρητή και αναγνωρισμένη: αναγνώριση εκ μέρους της κοινωνίας ότι είναι πηγή και αρχή του εαυτού της, παραδοχή της απουσίας κάθε εξωκοινωνικής νόρμας ή νόμου που θα επιβαλλόταν στην κοινωνία..."

...Η **αυτοθέσμιση** δεν συνίσταται σε μια συγκεκριμένη και τελειωτική πολιτική μορφή η οποία δια-

μορφώνεται μια για πάντα... Η αυτοθέσμιση δεν είναι κατάστασις, είναι διαδικασία που εκφράζεται σαν δραστηριότητα μεταβολής των "βασικών", "καταστατικών", "συνταγματικών" νόμων (της πολιτείας δηλαδή) και άλλων θεσμών, όχι όλων συλλήβδην και ταυτοχρόνως, αλλά σταδιακά, σύμφωνα με τις ανάγκες και τις περιστάσεις..."

Κορνήλιος Καστοριάδης

Λαϊκές συνελεύσεις στην Αργεντινή

Κάθε εβδομάδα πολλοί άνθρωποι έρχονται από κάθε γωνιά του Μπουένος Άϊρες με τις *assembleas populares* (λαϊκές συνελεύσεις), τις συνελεύσεις γειτονιάς που έχουν ξεπηδήσει αυθόρμητα κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών σε περισσότερες από 200 διαφορετικές γειτονιές της πόλης και απ' όλες τις γύρω επαρχίες. Αυτές οι συναθροίσεις που γίνονται τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα και είναι ανοικτές σε όλους (σε μερικές αποκλείονται κομματικά στελέχη και τα μμε) γρήγορα μετατρέπονται σε αυτόνομα κέντρα κοινοτικής συμμετοχής. Οι συνελεύσεις ασχολούνται με διάφορα τοπικά ζητήματα ή προβλήματα όπως: διαχείριση διαφόρων εγχειρημάτων με κοινοτικό έλεγχο (αρτοποιεία, καλλιέργειες, εργοστάσια, νοσοκομεία κλπ), ανταλλαγή προϊόντων και εργασίας με δημιουργία δικού τους ανταλλακτικού νομίσματος, εναλλακτική ενημέρωση κλπ. Για πολλούς από τους συμμετέχοντες στις συνελεύσεις, αυτή είναι η πρώτη φορά που συμμετέχουν σε οποιαδήποτε μορφή κινητοποίησης σε επίπεδο βάσης στη ζωή τους. Εκεί συνειδητοποιούν ότι οι προσωπικοί καθημερινοί τους αγώνες συνδέονται με τα προβλήματα των διπλανών τους και ότι οι ρίζες των προβλημάτων είναι κοινές. Εκεί οι άνθρωποι συζητούν σοβαρά για την αυτοδιαχείριση, κατανοούν την άμεση δημοκρατία και την εφαρμόζουν στη γειτονιά τους. Η λειτουργία περισσότερων από 200 συνελεύσεων έχει σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας λαϊκής εξέγερσης που απορρίπτει τη συγκεντρωτική πολιτική εξουσία. Για ν' αντιμετωπίσουν την κρίση οι κάτοικοι της Αργεντινής απέρριψαν τα πολιτικά κόμματα και καθιέρωσαν τις συνελεύσεις ως θεμελιώδη μορφή άσκησης της πολιτικής.

της οικονομίας, αντιθετικής προς την καπιταλιστική. Μιας οικονομίας που δε θα καθορίζεται από το καθεστώς της μισθωτής εργασίας και την επιδίωξη για διαρκώς αυξανόμενο κέρδος για λίγους αλλά από τις ανθρώπινες ανάγκες και θα περιορίζεται από τους ζωτικούς γνώμονες. Αυτό σημαίνει, όπως αναφέρει και ο Λούις Μάμφορντ μια γενική μετάβαση από μία οικονομία χρήματος (την οικονομία της αγοράς) σε μία οικονομία ζωής. Μια τέτοια οικονομία ζωής μπορεί να υλοποιείται όχι μέσω προγραμμάτων που θ' αποσκοπούν να μαζευτεί το χρήμα στην τσέπη ορισμένων με τη -φτηνή, προσωρινή, μαύρη ή προσωρινή- δουλειά των πολλών, αλλά μέσω κοινοτικοποιημένων οικονομικών συστημάτων που θα στοχεύουν στη διασφάλιση μιας αξιοπρεπούς ποιότητας ζωής σε όλους και που παράλληλα μπορούν ν' αντισταθμίσουν την αυξανόμενη εξουσία του συγκεντρωτικού έθνους-κράτους και των συγκεντρωτικών οικονομικών επιχειρήσεων.

Αυτή η αντιπρόταση απέναντι στο "μονόδρομο" της καπιταλιστικής βαρβαρότητας δεν αποτελεί μία ανέφικτη στο σήμερα ουτοπία. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια, μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, όπως οι λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες, η διαχείριση εργοστασίων ή μικρότερων παραγωγικών μονάδων από τους ίδιους τους εργαζόμενους και η δημιουργία πλήθους άλλων κοινοτικών οικονομικών προγραμμάτων και επιχειρήσεων, έχουν κατακλύσει τις χώρες της Νότιας Αμερικής. Ιδίως στην Αργεντινή, μετά την οικονομική κατάρρευση που συντελέστηκε πριν από δύο περίπου χρόνια, οι κοινοτικές αυτές δομές πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης έχουν γυρίσει για τα καλά την πλάτη τους σε κυβερνήσεις και σε μεγάλα και μικρά κόμματα.

Η δημιουργία συγκεκριμένων κοινοτικών δομών που θ' αποδίδουν το πραγματικό περιεχόμενο σε λέξεις, όπως είναι π.χ. η πολιτική (η ενασχόληση με τα ζητήματα της πόλης), η οικονομία (η νομή του οίκου) ή η δημοκρατία (η εξουσία του Δήμου), είναι σήμερα μία απολύτως αναγκαία πολιτική κατεύθυνση. Μόνο αν υπάρξουν τέτοιες μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, οι λέξεις αυτές, σε συνδυασμό με πολλές ακόμα άλλες (π.χ. συμμετοχική δημοκρατία, κοινωνία των πολιτών, κλπ) δεν θα υπόκεινται αυτή την ωμή αλλοίωση του ετυμολογικού αλλά και αρχικού τους νοήματος στα λογύδρια του εκάστοτε κομματικού παράγοντα στον τηλεοπτικό εκλογικό αγώνα, που όλες αυτές τις εβδομάδες διεξάγεται αμείωτος.

Η ανάπτυξη μιας τέτοιας συνολικής ριζοσπαστικής πολιτικής, η διεύρυνση της αυτονομίας της κοινωνίας απέναντι στις επιταγές της παγκόσμιας αυτοκρατορίας της αστικής δημοκρατίας και της οικονομίας της αγοράς αλλά και του τοπικού της παραρτήματος που λέγεται ελληνικό κράτος και ντόπιο κεφάλαιο, έχει μονάχα ένα δρόμο να διαβεί: αυτόν της καθολικής ρήξης με την εκλογική κοροϊδία, αυτόν της ολοκληρωτικής σύγκρουσης με τον κοινοβουλευτισμό.

Καταμετρώντας ως πραγματική συμμετοχή την καθημερινή δράση και συμμετοχή των πολιτών στους δρόμους και τους χώρους λαϊκής αυτοοργάνωσης και όχι το σταύρωμα κάποιων υποψηφίων σ' ένα χαρτί κάθε τέσσερα χρόνια, κρίνουμε πως η συμμετοχή μας στην εκλογική πανήγυρη έχει νόημα μόνο γι' αυτούς που κυβερνούν ή θέλουν να μας κυβερνήσουν. Το μόνο νόημα που θα μπορούσαν να έχουν αυτές οι εκλογές είναι ν' αναδείξουν κάποια στιγμή το άκυρο στην κυρίαρχη "αντιπολιτευτική" δύναμη απέναντι σε όλα τα κόμματα με κύριο σύνθημα εκείνο του εξεγερμένου λαού της Αργεντινής:

**ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ,
ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ!**



Εταιρεία Δολοφόνων

“Όχι άλλο αίμα εργατών για τα κέρδη των πολυεθνικών”

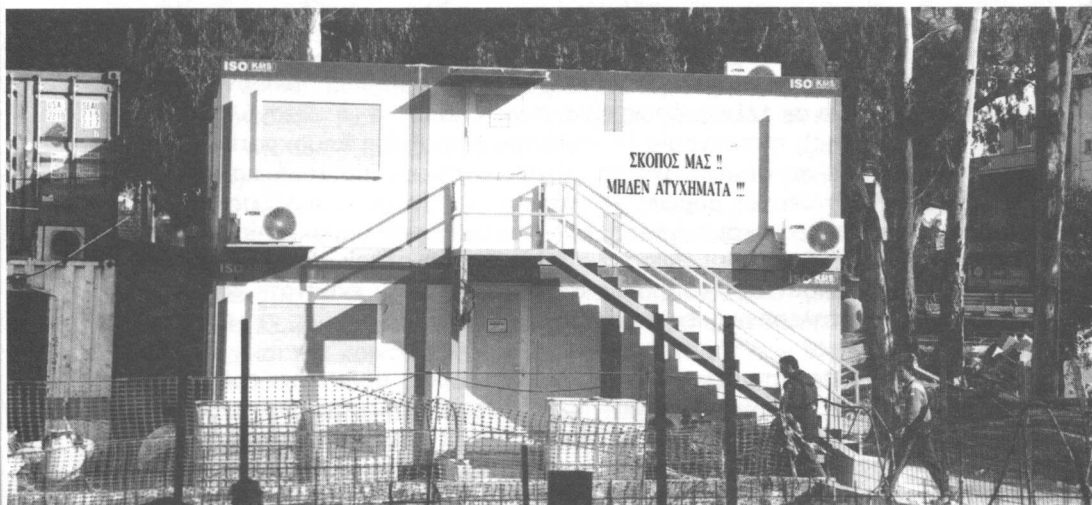
Σύνθημα γραμμένο στους τοίχους του εργοταξίου του Μετρό στην Πλατεία Παναγούλη.

Ο νεαρός Μίλο Ζόιτε πέθανε την Παρασκευή 9/1/2004 όταν (όπως ανακοινώθηκε) η τάφρος στην οποία βρισκόταν κατέρρευσε και καταπλακώθηκε από τόνους πέτρες και χώματα. Η εταιρεία στην οποία δούλευε ο Μίλο Ζόιτε δεν είχε αντιστηρίξει την τάφρο όπως όφειλε για λόγους ασφάλειας.

Το Σάββατο 10/1/2004 οικοδόμοι και σύντροφοι έγραψαν συνθήματα στο εργοτάξιο και πέταξαν μπογιές στα γραφεία της εταιρείας στην Λ. Μεσογείων.

Την Δευτέρα 12/1/2004 διοργανώθηκε από την Πρωτοβουλία οικοδόμων παρέμβαση στο εργοτάξιο. Οικοδόμοι και σύντροφοι από τις γύρω περιοχές μαζεύτηκαν το πρωί στα εργοτάξια. Πολλοί εργάτες και από τα τρία εργοτάξια ενώθηκαν με το πλήθος και (χωρίς την κάλυψη του σωματείου, με την αντίθεση θα λέγαμε) έκαναν μια 2ωρη στάση εργασίας και έκλεισαν συμβολικά την Λ. Βουλιαγμένης για μισή ώρα.

Την Πέμπτη 15/1/2004 το απόγευμα διοργανώθηκε από εργαζόμενους και ανέργους των νοτίων προαστίων μικροφωνική στην Πλ. Καλογήρων για να γνωστοποιηθεί το γεγονός.



Η φωτογραφία είναι από το εργοτάξιο του μετρό στο σταθμό Αλ. Παναγούλη σε χρόνο ανύποπτο.

Φωτογραφία από παρέμβαση στα γραφεία της εταιρείας

**ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ**

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΜΑΣ

Δεν είναι ο πρώτος, δυστυχώς δεν θα είναι καν ο τελευταίος. Είναι απλώς μια τυπική περίπτωση. Δεν θα βγει ποτέ στα κανάλια, με το ζόρι θα χωρέσει στα φιλά των (τώρα με τους Ολυμπιακούς, όλο και λιγότερων) εφημερίδων, το όνομά του θα γίνει απλώς το όνομα ενός φακέλου για να μπει στο αρχείο, κανένας Μαργαρίτης δεν θα εξαπολύσει ποτέ κανένα κατηγορώ απ' τα έδρανα κανενός δικαστηρίου.

Ο Μίλο Ζόιτε, και ο κάθε Μίλο Ζόιτε δεν είναι ένα “εργατικό ατύχημα”, είναι θύμα ενός ακήρυχτου πολέμου από τα αφεντικά. Είναι θύμα μια λογικής που μας θέλει αναλώσιμους. Είναι θύμα της ασυλίας που απολαμβάνουν οι εταιρείες και τα αφεντικά σε αυτές τις περιπτώσεις.

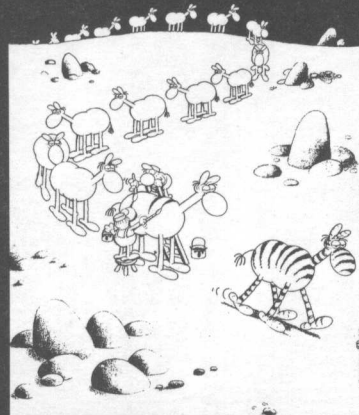
Ο Μίλο Ζόιτε μας δείχνει σε τι βάρβαρες κοινωνίες ζούμε. Κοινωνίες όπου ακόμα οι ανθρωποθυσίες είναι αποδεκτές, όχι όμως πια στο βωμό ενός εξωτικού θεού, αλλά στο βωμό του Κέρδους. Νέες εποχές, νέα έθιμα, νέοι θεοί, νέες θυσίες.

Να δυναμώσουμε το νέο κύμα “απίστων” αρκετά ώστε να γκρεμίσει τον βωμό του Κέρδους.

Επί του πιεστηρίου:

Ο “Συνασπισμός” αποφάσισε να δείξει τι καλό αγωνιστικό πρόσωπο έχει. Στο προεκλογικό τηλεοπτικό σποτάκι, που προβάλλεται αυτές τις μέρες με θέμα την Ολυμπιάδα και τα Ολυμπιακά έργα, κάνει αναφορά στην “παρουσία” του στους δρόμους. Επιλέγει δε να “ντύσει” το συγκεκριμένο σημείο με εικόνες αποκλειστικά από τους αγώνες εναντίον του ΚΥΤ Ηλιούπολης-Αργυρούπολης. Η χρήση εικόνων μόνο από το συγκεκριμένο γεγονός και από πουθενά αλλού, και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, δείχνει την εξουσιαστική αντίληψη που έχει ο Συνασπισμός για τις τοπικές κινήσεις και τους “ενεργούς πολίτες”. Τελειώς καπελωτικά αφήνει να εννοηθεί ότι τάχα αυτός είναι ο πολιτικός εκφραστής των κινητοποιήσεων, τη στιγμή μάλιστα που η τοπική δημοτική παράταξη του έχει καταφερθεί εναντίον ατόμων και δράσεων που διαμόρφωσαν το χαρακτήρα τους.

Τί απάντηση τους πρέπει;



Οι κυρίαρχοι μας θέλουν να δουλεύουμε πολλές ώρες, να παίρνουμε λίγα λεφτά, πολλά δάνεια. Μας ξεζουμίζουν, μας θέλουν καταναλωτές. Οι κυρίαρχοι δεν θέλουν πλατείες, δημόσιους χώρους, δεν θέλουν τα δέντρα, θέλουν τσιμέντο, τηλεόραση, “ανάπτυξη” και πολυκατοικίες, μας θέλουν μόνους. Μας θέλουν παρατηρητές της ζωής, της ζωής μας.

Οι κυρίαρχοι μας θέλουν με σταυρωμένα τα χέρια, με ματιά κλειστά και βουλωμένα στόματα. Μας θέλουν απαθείς, σκέτα ρομπότ. Όμως η δική μας ανάγκη και επιθυμία για μια ζωή αξιοπρεπή, συλλογική, **η ανάγκη μας για την ελευθερία δεν καταστατέλεται μόνο μεγαλώνει.**

ΔΕΛΤΙΟ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ από το ΚΥΤ Αργυρούπολης – Ηλιούπολης

Από τον Δεκέμβριο του 2003 βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία εκφοβισμού και τρομοκρατίας του αγώνα των κατοίκων ενάντια στην κατασκευή του ΚΥΤ Αργυρούπολης – Ηλιούπολης. Η είσοδος 25 διμοιριών ΜΑΤ στην πόλη μας ήταν μόνο η αρχή. Ακολούθησαν ξυλοδαρμοί, εξακριβώσεις, παρακολουθήσεις αλλά και δικαστικές διώξεις. Η διώξη του γείτονά μας Θ. Κ. για τη συμμετοχή του κατά τις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ άνοιξε το σκηνικό των δικαστικών διώξεων (η δίκη του αναβλήθηκε για 28/4/2004). Ακολούθησε ο ξυλοδαρμός του ίδιου συμπολίτη μας όταν προσπάθησε να ελέγξει τη μεταφορά μπάζων οικοδομών στο χώρο του ΚΥΤ από συνεργάτη του δημάρχου Ηλιούπολης (όπου κατά σύμπτωση ήταν και ιδιοκτήτης της αναδόχου εταιρείας) ο οποίος κατέληξε σε μηνυτήρια αναφορά όμως ως εκ θαύματος αυτός που τελικά παρεμπέμφθηκε για δίκη ήταν ο «δαρμένος» (η δίκη ορίστηκε για 2/4/2004). Η εντατικοποίηση της καταστολής συνεχίζεται με διώξεις μαθητών για την κατάληψη σε σχολικό συγκρότημα της Ηλιούπολης λόγω του ότι μεταξύ των αιτημάτων ήταν και η απομάκρυνση του ΚΥΤ, οι μηνύσεις κατά παντός υπευθύνου για την κατάληψη του δρόμου μπροστά από την είσοδο του εργοταξίου που έγινε στις 4/11/2002 και οι διώξεις κατά μελών της πρωτοβουλίας κατοίκων Ηλιούπολης και της Διαδημοτικής για μη παρεμπόδιση επεισοδίων κατά την πορεία από την πλατεία Ανεξαρτησίας στο Δημαρχείο.

Ο αγώνας όμως συνεχίζεται. Σήμερα η κατάληψη στο χώρο του ΚΥΤ Αργυρούπολης – Ηλιούπολης συνδιαχειρίζεται από τρεις συλλογικότητες οι οποίες παρεμβαίνουν σε θέματα τοπικά και όχι μόνο. Πρόσφατα πραγματοποιήθηκε από την "Συλλογικότητα για την αυτο-οργανωμένη δράση" εκδήλωση ενάντια στους ολυμπιακούς αγώνες ενώ και η "Πρωτοβουλία Κατοίκων Ηλιούπολης" μαζί με την "Αυτόνομη Πρωτοβουλία Νέων" έκανε εκδήλωση με θέμα "Κρατική τρομοκρατία στις γειτονιές".

2004 ολυμπιακές χειροπέδες

Με την ανακοίνωση του Σάμαρανκ ότι το λαχείο της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 το κέρδισε η Αθήνα αποκτήσαμε σα λαός έναν εθνικό στόχο, μια νέα μεγάλη ιδέα όπως την ονόμασε ο κ. Λαλιώτης. Σ' αυτό το ολυμπιακών διαστάσεων υπερθέαμα υπάρχουν ρόλοι για όλους. Τα σκηνικά στήνονται με καταστροφές αρχαιολογικών χώρων (Μακρυγιάννη), με εμπορευματοποίηση όλων των δημόσιων χώρων (κάγκελα και εισιτήρια για Φιλοπάππου, Π. Άρεως), με αυθαίρετες και παράνομες καταπατήσεις δασών και περιοχών ιδιαίτερου φυσικού κάλους (Υμηττός, ΚΥΤ Αργυρούπολης – Ηλιούπολης, Παλλήνη, Ελληνικό, Π. Φάληρο) με παντός είδους αναπλάσεις σε πλατείες –εξωτικοί κοκκοφοίνικες και ζαρντινιέρες με πανσέδες και πολύχρωμα λαχανάκια– και κυρίως με φρεσκοβαμμένες προσόψεις κτιρίων, ακριβοπληρωμένες σιδεροκατασκευές υψηλής αισθητικής και design, τόνοι και τόνοι μπετόν σε μια ήδη τσιμεντοποιημένη Αθήνα. Κάμερες στήνονται παντού. Χειριστές και διαχειριστές της ασφάλειας εκπαιδεύονται σε νέες μεθόδους καταστολής. Νέα όπλα δοκιμάζονται και δεν αποκλείεται και αυτά να εκपुरσοκροτούν τυχαία. Οι μυστικές υπηρεσίες FBI, CIA, Μοσάντ, Scotland Yard και λοιποί πάγκόσμιοι ασφαλίτες είναι στο πόδι μαζί με το στρατό για να ορίσουν νέες κόκκινες ζώνες, να κάνουν εξονυχιστικούς ελέγχους και να προλάβουν κάθε λάθος κίνηση.

Τα γρανάζια της κρατικής μηχανής γυρίζουν καλολαδωμένα. Κατασκευαστικές, μεγαλοεργολάβοι, κεφαλαιοκράτες, τράπεζες, μμε, εκκλησία και λοιποί κομπιναδόροι παίζουν όλοι καλά το ρόλο τους. Μίζες, λαδώματα και ο χορός των εκατομμυρίων έχει στηθεί για τα καλά. Το σενάριο λιτό και περιεκτικό μόνο που είναι χιλιοπαιγμένο. Ολυμπιακά ιδεώδη, αρχαίο πνεύμα αθάνατο, εκεχειρία, όπου μας παίρνει, πολύ πολιτισμός (αυστηρά δυτικοευρωπαϊκού τύπου) και εθελοντισμός.

Αυτόν τον ρόλο τον έχουν κρατήσει για μας. Ως εθελοντές και θεατές για να έχουμε την ψευδαίσθηση της συμμετοχής σε όλο αυτό το πανηγύρι. Προσπαθούν να μας εκπαιδεύσουν στο σημαντικό νέο θεσμό του εθελοντισμού με μαθήματα στα σχολεία, πολύχρωμες εμπορικές φιέστες και διαφημιστικά τερτίπια προσφέροντας παράλληλα διάφορα καρότα όπως μοριοδοτήσεις για μελλοντικές προσλήψεις στο δημόσιο, μείωση στρατιωτικής θητείας, απαλλαγή εργασίας, δωρεάν εισιτήρια για κάποιους αγώνες κ.α. Κι επειδή η "παράσταση" έχει έξοδα πρέπει να δουλέψουμε πολύ, με υπερωρίες, με γοργούς ρυθμούς, εξαντλητικά και κυρίως τσάμπα. Εε!!! Αν στην πορεία μας προκύψουν και μερικές εκατοντάδες εργάτες τραυματίες ή νεκροί τι να κάνουμε; Η ανάπτυξή τους θέλει τις θυσίες μας.

Ανάπτυξη που φαίνεται μόνο σε αριθμούς και ποσοστά ενώ εμείς βλέπουμε την τσέπη μας να αδειάζει όλο και πιο γρήγορα, τους άνεργους να πολλαπλασιάζονται, τα εργατικά ατυχήματα ν' αυξάνονται, το ωράριο να γίνεται λάστιχο και τα εργατικά και δημοκρατικά μας δικαιώματα να πηγαίνουν περίπατο.

Και όλα αυτά θα μείνουν.

Θα μείνει ένα τεράστιο ΧΡΕΟΣ που θα προστεθεί στο δημόσιο χρέος.

Θα μείνουν οι χαμηλοί μισθοί, οι απαράδεκτες εργασιακές συνθήκες χωρίς ασφάλεια αλλά με πολλούς ασφαλίτες.

Θα μείνουν οι κάμερες, οι εξακριβώσεις και οι έλεγχοι.

Θα μείνει η ανεργία.

Θα μείνουν τα έργα (όσα από αυτά δεν δωθούν σε Α.Ε.), τα φοβερά γήπεδα μπάντμινγκτον, χόκευ επί πάγου και τα ολυμπιακών διαστάσεων κωπηλατοδρόμια για να έχουν η ανεργία και οι αναδουλειές μας ένα επίπεδο.

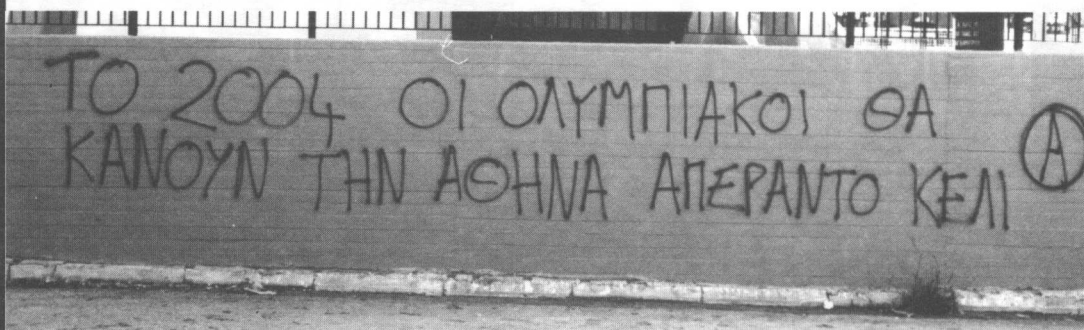
Στο τέλος όμως δεν **θα μας έχει μείνει** ίχνος αξιοπρέπειας.

Καμιά παραχώρηση των δικαιωμάτων μας στο βωμό της ανάπτυξης και του κέρδους.

Ούτε μια ώρα παραπάνω στη δουλειά για τις δικές τους ρεμούλες.

Ούτε μια μέρα εθελοντές και θεατές στους ολυμπιακούς τους.

Το κείμενο μοιράστηκε σε παρέμβαση για τους ολυμπιακούς αγώνες στην πλατεία Καλογήρων τον Ιανουάριο του 2004.



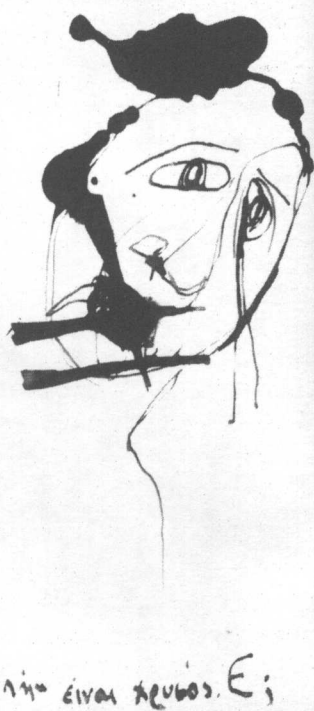
Από τις 15 έως τις 20 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε στο χώρο του στεκιού έκθεση ζωγραφικής από την πειραματική ομάδα έκφρασης "για μια ακόμη φορά". Σκίτσα, σχέδια, τελάρια και καμβάδες, γέμισαν τους τοίχους του στεκιού και άλλαξαν τη χρήση και τη μορφή του χώρου, αναδεικνύοντας για μια ακόμη φορά τον πολύπλευρο χαρακτήρα του.

Δεν υπήρξε κανένας χορηγός ή σπόνσoras σ' αυτή την έκθεση, πέρα από τις ίδιες τις δημιουργούς. Τίποτα δε θύμιζε τις ψυχρές αίθουσες των γκαλερί και των εκθεσιακών χώρων, όπου μ' ένα εισιτήριο αγοράζεις λίγα λεπτά πολιτισμού και κουλτούρας, λίγα λεπτά συναίσθημα και με λίγα λεφτά παραπάνω αγοράζεις και τον πίνακα που ταιριάζει με το τραπέζακι στο σαλόνι.

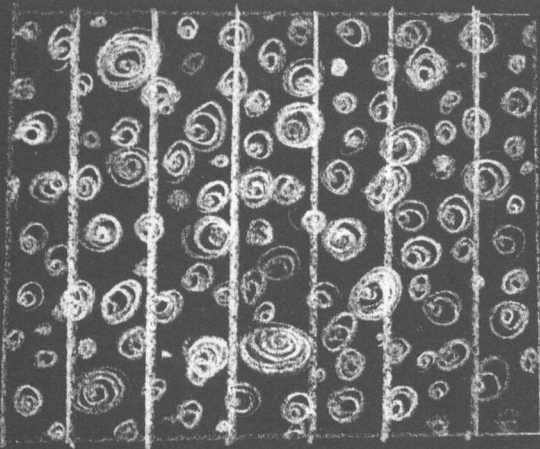
Σ' αυτή την έκθεση, η διάθεση για επικοινωνία, η ανταλλαγή απόψεων για την τέχνη και όχι μόνο, η παρουσίαση των έργων από τις ίδιες τις δημιουργούς και τους επισκέπτες (και όχι από ψαγμένους τεχνοκριτικούς), έκαναν την ατμόσφαιρα πολύ ζεστή και φιλική. Έδωσαν στην τέχνη το πραγματικό της νόημα, απορρίπτοντας την εμπορευματική της χρήση.

Αυτό το τεύχος του Νήριον έχει εικονογραφηθεί, στο μεγαλύτερο μέρος του, από αυτή τη συνέντευξη.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι από το έντυπο παρουσίασης της έκθεσης.



η "βιολή" είναι χρυσός. Ε;



στο βαθμό που δεν μπορώ να ουρλιάξω το άδικο και το παράλογο που βιώνω καθημερινά, είναι ψευδαίσθηση και παχίδα να νομίζω ότι υπάρχει ελευθερία στην έκφραση, στην ετικέτα "τέχνη".

Η ελευθερία που μας δίνεται είναι αποσπασματική, μας δίνεται τόση όση κρίνουν ότι χρειαζόμαστε. Ακροβατούμε λοιπόν, σκιές, μέσα σε κενό τοπίο που φρουτίζουν να εκτούνεται ανάλογα, από ελεγχόμενες βαθβίδες ασφαλείας.

Πειραματική ομάδα έκφρασης "Για μια ακόμη φορά"

Όπως και να 'χει η πραγματικότητα είναι ενίοτε εφιαλτική για όλους μας. Η διάρκεια της εκπνοής μας είναι αθροιστικά τόσο ασήμαντη όπου η μορφή μπροστά μας τείνει να εξαφανιστεί. Οι επιθυμίες μας μηδενίστηκαν αλληπάλληλα από μια συρραφή βαρειών επεισοδίων και συνεχίζουν να συνθλίβονται μπροστά σ' ένα στεγνό και άχρωμο μέλλον. Διασχίζουμε την αποσπασματική μας καθημερινότητα σαν μια

καταιγίδα μουντή και άλαλη. Τι μπορεί ν' αντισταθμίσει την κινητικότητα του απαγορευτικού σε μια δεδομένη χρονική στιγμή; Τι θα μπορούσε ν' αφηγήσει το κενό του παραλόγου και να το μετασχηματίσει σε μια χειρονομία τέτοια που θα μας επιτρέψει να αναπνέουμε; Δίχως αμφιβολία το να παραμείνουμε ζωντανοί διεκδικώντας την πραγμάτωση της μη συρρικνώσης από τον όποιο φόβο και βιώνοντας εκ νέου την διάταση της προσωπικής και συλλογικής στιγμής.



Παραμυθένια γυναίκα

Mia

φορά κι έναν καιρό σ' ένα μακρινό βασίλειο ζούσε μια όμορφη κοπέλα με την κακιά μητριά της και τις τρεις άσχημες και στρίγγλες αδερφές της. Μετά το θάνατο του καλού της πατερούλη, η κοπέλα υποβιβάστηκε στην κατώτερη τάξη υπηρετώντας την μητριά με ότι αυτό συνεπάγεται (χωρίς μισθό, απελευθερωμένο ωράριο, ανασφάλιστη κλπ). Το πραγματικό της όνομα δεν το ξέρουμε ούτε θα το μάθουμε ποτέ, μας αρκεί να γνωρίζουμε ποιανού είναι κόρη, ποιανών αδερφή και ποια είναι η θέση της στην κοινωνία. Α! Ξεχάσαμε το παρατσούκλι, το οποίο βέβαια θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε το ποιόν της κοπελιάς. Σταχτο..μένη! Καλά μέχρι εδώ; Χμ, δεν θ' αναρωτηθούμε πως και γιατί ο καλός πατερούλης παντρεύτηκε αυτή την τόσο κακιά γυναίκα που είχε μάλιστα και τρεις στρίγγλες κόρες!!! Πάμε παρακάτω.

Μιά μέρα το βασιλοσούι (μάννα, πατέρας, γιος) αποφάσισε να δώσει χορό και να καλέσει όλες τις θηλυκές υπάρξεις της χώρας για να παντρεύει το junior. (Μην πάει το μυαλό σας σε καλλιστεία, ζωοπανήγυρεις, συμμετοχικές δημοκρατίες και άλλα ευτράπελα εκ των άνω). Αμολύσανε λοιπόν τους διαφημιστάδες (τότε αποκαλούνταν τελάληδες) να διαδώσουν το νέο απ' άκρη σ' άκρη. Μην τυχόν και μείνει κανείς ανενημέρωτος για το μέγα γεγονός (εμείς σήμερα έχουμε τους κουτιοκεφαλάκηδες tv ήρωες). Σε μια απ' αυτές τις άκρες ήταν και η καλή κοπελιά μας πάντα καθαρίζοντας και υπηρετώντας τις στρίγγλες. Η σταχτομένη παρ' όλη τη μίζερη ζωή της ήλπιζε σ' ένα θαύμα, σε μια "ανατροπή" της υπάρχουσας κατάστασης θα λέγαμε. Η μητριά διέταξε τη σταχτομένη να ράψει συνολάκια για τις στρίγγλες ενώ εκείνης της απαγόρευσε κάθε σκέψη "ανατροπής". Της σύστησε μάλιστα, εντελώς φιλικά αν και κυνικά, να κοιταχτεί σ' ένα καθρέφτη και ν' αναρωτηθεί αν υπήρχε περίπτωση ο πρίγκιψ (τέως junior) να ρίξει τη ματιά του πάνω της. Οι μέρες για το χορό πλησίαζαν και η δουλειά της σταχτομένης γινόταν όλο και πιο εντατική και δύσκολη. Μέρα - νύχτα έραβε για να προλάβει να τελειώσει τα φορέματα στην ώρα τους. Αφού και αυτή ήταν μέλος της οικογένειάς δεν ήθελε να εκτεθεί η μητριά και οι αδερφές της σ' αυτό το κορυφαίο γεγονός για τη χώρα. Κάθε τόσο κοιτάζε τον εαυτό της στον καθρέφτη και παραδεχόταν με πίκρα ότι η "ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΡΙΑ" είχε δίκιο. Ποιος θα κοιτάξει εμένα; Ξυπόλητη σχεδόν, ντυμένη με κουρέλια, με βρώμικα μαλλιά, με πληγωμένα απ' τη βελόνα χέρια, με λυπημένο πρόσωπο, με εξαντλημένο σώμα; Και κάθε τόσο έκλαιγε τη μοίρα της, λυπόταν τον εαυτό της και περίμενε. Περίμενε το σωτήρα, το νέο πατέρα που θα τη βγάλει απ' τη μίζερια, περίμενε τον πρίγκιπα.. Τη μέρα του χορού, όταν η κομπανία "στρίγγλες και σία" έφευγαν, εκείνη ρίχτηκε στο αχυρένιο της στρώμα κλαίγοντας ώσπου ...φσσσσστ! (Όχι δεν ήταν ο σούπερμαν!). Η ΚΑΛΗ ΝΕΡΑΪΔΑ με χίλιες και μία λύσεις και για το δικό σου πρόβλημα. "Μη φοβού σταχτομένη" της λέει " είμαι εδώ για σένα". Κουνάει το ραβδί της και τσουπ μια στοιβα περιοδικά μόδας για να διαλέξουν το trendy συνολάκι που θα ρίξει

το junior αμέσως μόλις την αντικρίσει, τα κρυστάλλινα παπούτσια που μόνο μια τόσο ευαίσθητη ύπαρξη θα μπορούσε να φορέσει, το χρώμα και την κουπ των μαλλιών που θ' αναδείξουν την αιθέρια φύση της. Η επιλογή δύσκολη αλλά η καλή νεράιδα ήταν αποφασισμένη να στείλει την πτωχή πλην τίμια σταχτομένη στο χορό.

Διάλεξε το φόρεμα και διέταξε τα ζωάκια που τριγυρνούσαν στα πόδια της σταχτομένης να το ράψουν. Αν νομίζατε ότι δεν υπάρχει κανείς πιο κάτω απ' την ηρωίδα μας, γελαστήκατε. Υπάρχουν και τα ποντικάκια.



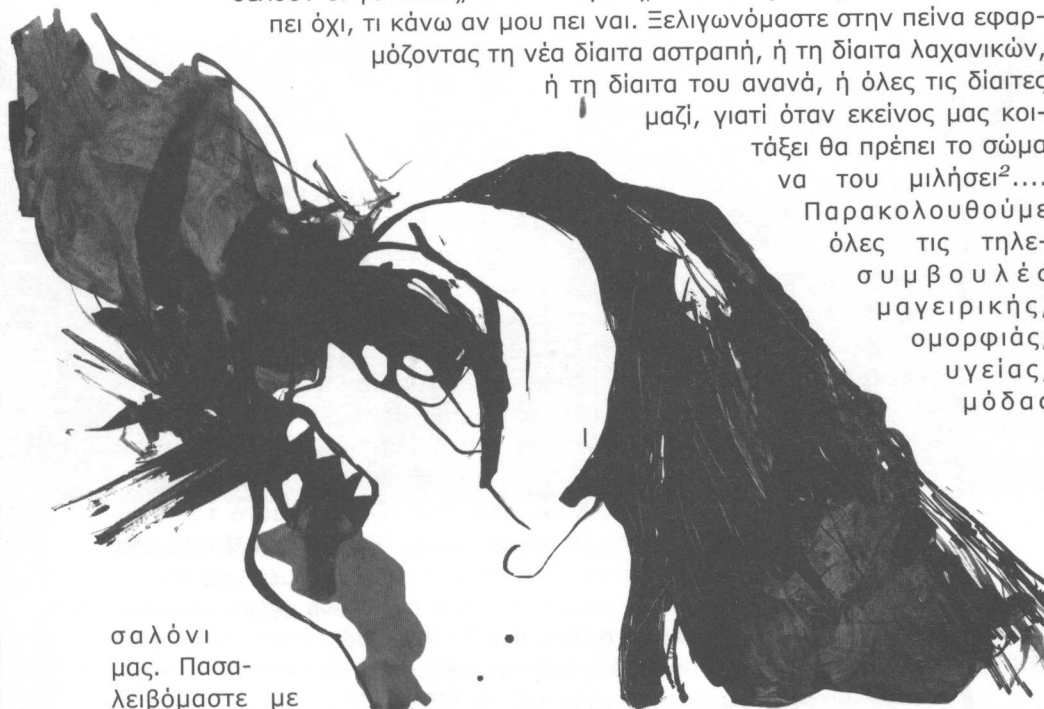
Κάτι σαν οι φτωχότεροι των φτωχών που μ' ένα κομμάτι ψωμί ράβουν trendy ρουχαλάκια, παπούτσια και αξεσουάρ των αγαπημένων μας εταιρειών (π.χ. nike, gap, benetton) σε κάποια μακρινηγηγη χώρα της ασίας (για ρίξε μια ματιά στις ετικέτες. Made in.. που λένε;). Α! Ποντικάκια τα λένε γιατί συνήθως τα χρόνια υποσιτισμένα, δωδεκάχρονα παιδιά εκείνης της μακρινηγηγηής χώρας είναι μικρόσωμα και τρώνε ότι βρούνε. Ξεφύγαμε, πίσω στη δικιά μας τώρα.

Τα μαλλιά της, που λες, τα φτιάξανε κελαηδώντας τα πουλιά, μια κολοκύθα έγινε πολυτελής άμαξα χάρη στο μαγικό ραβδί της καλής νεράιδας που μεταμόρφωσε και κάτι αρούρηδες σε άλογα και κάτι άλλα ποντίκια σε συνοδούς. Με την ευγενική χορηγία της νεράιδας η φύση βρήκε επιτέλους μια χρησιμότητα!! Τώρα βέβαια η κολοκύθα μπορεί να μας φέρει στο νου τα φτηνά αυτοκίνητα για το λαό η ένα "μικρό για τα καθημερινά μας ψώνια", αλλά όχι να μας φανταστούμε και χωρίς αυτοκίνητο, ποια θα ήταν η θέση μας στην κοινωνία;

Μάλλον κάπου την έχουμε πατήσει. Από τότε μέχρι σήμερα μεγαλώνουμε με την εικόνα αυτής της κακόμοιρης, φτωχής πλην τίμιας κοπέλας και περιμένουμε με το δικό μας κάλεσμα για το χορό. Καταναλώνουμε παντός είδους περιοδικά που θα μας μάθουν ποια είναι η ζωή που θέλουμε, τι θέλουν οι άντρες, τι θέλουν οι γυναίκες, τι είναι αγάπη, τι είναι έρωτας, τι κάνω αν μου πει όχι, τι κάνω αν μου πει ναι. Ξελιγωνόμαστε στην πείνα εφαρμόζοντας τη νέα δίαιτα αστραπή, ή τη δίαιτα λαχανικών, ή τη δίαιτα του ανανά, ή όλες τις δίαιτες μαζί, γιατί όταν εκείνος μας κοι-

τάξει θα πρέπει το σώμα να του μιλήσει²....

Παρακολουθούμε όλες τις τηλε-συμβουλές μαγειρικής, ομορφιάς, υγείας, μόδας



σαλόνι
μας. Πασα-
λειβόμαστε με

ένα σωρό κρέμες, λοσιόν, μέικ απ, βαφές ματιών, χειλιών, μαλλιών για να δείχνουμε πάντα "δέκα χρόνια νεώτερες". Καταπίνουμε χάπια τονωτικά, χάπια διεγερτικά, χάπια αντικαταθλιπτικά, χάπια αντισυλληπτικά, χάπια αναλγητικά για "εκείνες τις μέρες του μήνα". Εκπαιδεύμαστε από νωρίς στις αρετές της μητρότητας - τρυφερότητα, στοργή, υπομονή. Στις αρετές της καλής συζύγου - πίστη, υπακοή, καταπίεση συναισθημάτων που μπορεί να μας εκθέσουν, αγνότητα. Μια εικόνα, πάντα νέα, πάντα όμορφη, πάντα καλλίγραμμη, πάντα καλοδιάθετη. Γιατί αν δεν "περνάει η μπογιά μας" βράστα.

Αυτά δεν μας τα λένε στα παραμύθια. Εκεί η καθημερινότητα υπάρχει μόνο για αυτή την καημένη και μόνο όσο σκέφτεται τον πρίγκηψ που θα 'ρθεί. Μετά; Μετά αυτοί ζήσαν καλά λέει κι εμείς; Καλύτερα; Τι θα γίνονταν αν η φιλενάδα μας έφευγε απ' τη μητριά και δεν έδινε δεκάρα για τον πρίγκηψ; Θα πέθαινε της πείνας θα πεις. Γιατί τώρα τι κάνει δηλαδή, καλοτρώνει; Μήπως να το αλλάξουμε λίγο το παραμύθι γιατί κάτι δεν μας κάθεται καλά; Μήπως να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας και να ζήσουμε τις δικές μας επιθυμίες; Καλό μου ακούγεται, τι λες δοκιμάζουμε; Άντε, κι αν μας πουν το παραμύθι με την άλλη ανώνυμη, την επονομαζόμενη κοκκινোসκουφίτσα, που παραλίγο να την έτρωγε ο κακός λύκος αν δεν ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο για το σπίτι της γιαγιάς (σαν επιστροφή στο παρελθόν ακούγεται), ξέρεις τι θα κάνουμε.

Θα τους βγάλουμε τη γλώσσα και θα πούμε "σκασίλα μου".

Διευκρινίσεις

1. Υπέρ-άνθρωπος ή υπέρ-άνδρας παραμένει αδιευκρίνιστο.
2. το στομάχι πάντως σίγουρα θα ρίξει ένα γουργουρητό μετά από τόση δίαιτα. Γι' αυτό λένε ότι ο έρωτας περνάει από χει.

Υ.Γ. Η 8η Μάρτη όπως και η 1η Μάη υπήρξαν στιγμές αγώνα για την ανατροπή του κατεστημένου. 8 Μάρτη του 1908 οι υφαντεργάτριες των ηπτα διαδήλωναν μαχητικά στο Μανχάταν για ίσες αμοιβές, κρατική μέριμνα για τα παιδιά και δικαίωμα ψήφου μετά από ένα ολόκληρο χειμώνα απεργιών. Το 1910 η Κλάρα Τσέκιν προτείνει στο Β' Διεθνές Συνέδριο Γυναικών να γιορτάζεται η 8η Μάρτη σαν «μέρα της γυναίκας» ώστε η μνήμη των αγώνων να περάσει στις επόμενες γενιές. Καμιά σχέση με τη σημερινή εμποροπανήγυρη της ημέρας.



ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΗΧΩΝ...

Απ' την αρχή της ύπαρξης του στεκιού της "Πικροδάφνης", εκφράστηκε από αρκετά μέλη του εγχειρήματος η επιθυμία να μπορούσε ένα δωμάτιο του κτιρίου να προοριστεί για ένα δημιουργικό χώρο μουσικής έκφρασης και πειραματισμού, που θα τον χαρακτήριζαν οι αρχές της αντιιεραρχίας, της αντιεμπορευματικής χρήσης και της ομοφωνίας στη λήψη των αποφάσεων. Όσες αρχές διέπουν άλλωστε και το ίδιο το στέκι. Έτσι λοιπόν μπορούμε να πούμε πως ένας χώρος του στεκιού - κατά μία έννοια - studioποιήθηκε (sic!) χάρη στην προσωπική δουλειά και το μεράκι ανθρώπων που ήθελαν να πάει μπροστά αυτή η δημιουργική προοπτική που ανοιγόταν. Αυτή τη στιγμή έχουμε καταφέρει να κάνουμε βιώσιμο μουσικά αυτόν το χώρο (από άποψη ηχομόνωσης, μηχανημάτων, μουσικών οργάνων και γενικά ποιότητας ήχου) με έσοδα που καλύφθηκαν αποκλειστικά από εμάς, ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός που παίζει, τζαμάρει και δημιουργεί σ' αυτόν τον χώρο καθώς επίσης και από φίλους που κατανοούν τη σημασία του όλου αυτοδιαχειριζόμενου, αντιεμπορευματικού εγχειρήματος.

Πέρα όμως από τη χρήση του χώρου για πρόβα, για μελέτη και για μαθήματα κιθάρας που παραδίδονται, είναι σημαντικό ν' αναφέρουμε ότι ο κόσμος που ενδιαφέρεται για το χώρο του studio, ποτέ δεν είδε αυτόν τον χώρο ως "μια τζάμπα φάση", όπου ο καθένας θα έμπαινε - θα χρησιμοποιούσε - θα έφευγε. Ο κόσμος αυτός απαρτίζει μια ξεχωριστή συνέλευση (η οποία συνδέεται με αυτή του στεκιού) που πραγματοποιείται μια φορά την εβδομάδα όπου συζητούνται διαχειριστικά θέματα λειτουργικότητας, καθώς επίσης και πιο θεωρητικής κατεύθυνσης θέματα (εμπορευματοποίηση στην τέχνη, θέαμα κ.ά). Στις άμεσες προτεραιότητες του κόσμου που διαχειρίζεται το χώρο του studio, είναι να φτάσουμε σε ένα επίπεδο όπου θα εκδίδουμε το δικό μας έντυπο, όποτε αυτό είναι εφικτό, να στήνουμε τις δικές μας συναυλίες, καθώς επίσης και να εφοδιαστούμε με τον κατάλληλο εξοπλισμό για να κάνουμε τις δικές μας ηχογραφήσεις. Και ολ' αυτά μακριά από τους "ειδικούς" που εμπορεύονται κάθε είδους δημιουργικότητα. Γιατί η δημιουργία δεν πρέπει να υποβιβάζεται από κανέναν σε εμπόρευμα και γκάτζετ. Πρέπει ν' απαλλαγεί από όλα αυτά και σε συνδυασμό με τη γενικότερη απελευθέρωση του ανθρώπου από οποιαδήποτε μορφή ιεραρχίας, να συμβάλλουν στο να αποκτήσει η λέξη ΖΩΗ το πραγματικό της νόημα...

Το παραπάνω κείμενο συντάχθηκε απ' τη διαχειριστική ομάδα του χώρου του studio. Μοιράστηκε κατά τη διάρκεια των συναντιών που πραγματοποιήθηκαν στο χώρο του στεκιού στις 10-1 και 14-2 2004 με τη συμμετοχή τοπικών συγκροτημάτων.



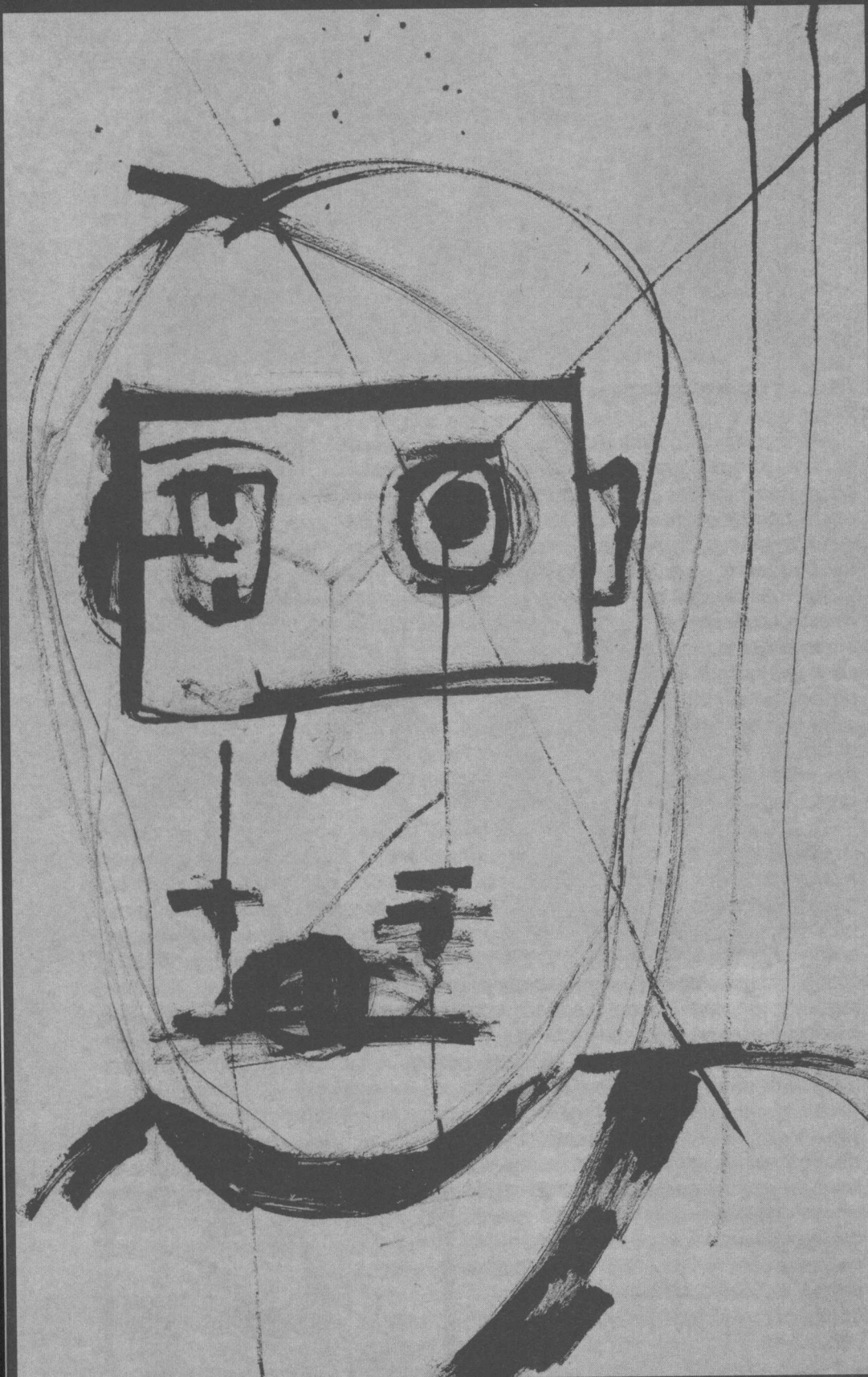
ΑΦΟΡΜΕΣ

ΑΦΟΡΜΕΣ

αφορμές

αφορμές

ΑΦΟΡΜΕΣ ΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΥΡΕΣΗ



Παρασκευή 12-3-2004, 8.30μ.μ.
"Λεόν" του R. Rodriguez

Κυριακή 14-3-2004
Ποδηλατοδρομία στην Αίγινα
Εκκίνηση από το στέκι 9.00 π.μ.

Παρασκευή 19-3-2004, 8.30μ.μ.
"Ακήρυχτος πόλεμος" του M. Moore

Παρασκευή 26-3-2004, 8.30μ.μ.
"Άντρες με τα όπλα" του John Sayles

Παρασκευή 2-4-2004, 8.30μ.μ.
"Το σπιρτόκουτο" του Γ. Οικονομίδη

Παρασκευή 16-4-2004, 8.30μ.μ.
Προβολή videomagazino
European Newsreal 11 & 12
Μικρά ντοκυμανταίρ αντιπληρο-
φόρησης από διάφορες βιντεο-
κολλεκτίβες της Ευρώπης.
Κινούμενα σχέδια
Intolerance 1 & 2 του Phil Mulloy

Παρασκευή 23-4-2004, 8.30μ.μ.
"Λίλια για πάντα" της O. Beninson

Παρασκευή 30-4-2004, 8.30μ.μ.
"Τι κάνεις αν "πιάσεις" ...φωτιά" του G. Nitzler

Παρασκευή 7-5-2004, 8.30μ.μ.
"Καλή όρεξη κι αντίο"

Συνεχίζονται τα μαθήματα
βιοκαλλιέργειας κάθε Τρίτη στις
7.30 μ.μ.

Το στέκι λειτουργεί καθημερινά μετά τις 7.00μ.μ.